

1

หน่วยรังผึ้ง

ซ่า! ซ่า! ซ่า!

ห้องฟ้ามีดสนิทปรากฏแสงสีเงินวาบผ่านเป็นระยະ พายุฝนยังคงกระหน่ำลงมาอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด ไม่ว่าจะหันมองทางไหนก็เห็นเพียงกำแพงน้ำขนาดยักษ์ บดบังทัศนวิสัยรอบกายโดยสิ้นเชิง
เบรีย้ง!

โกดังซึ่งตั้งอยู่บนพื้นที่สี่ไร่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นชายฉกรรจ์ชุดดำหลายสิบคนเดินตรวจตราอย่างเข้มงวด จริงอยู่ที่พวกเขาสวมชุดกันฝน ทว่าหยดน้ำที่มาพร้อมลมพายุก็มากพอที่จะทำให้เนื้อตัวเปียกโชก แต่ทั้งหมดทำราวกับว่า สภาพอากาศแปรปรวนขณะนี้ไม่ส่งผลกระทบต่อใดๆ ยังคงทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่องชนิดที่ว่า หากไม่ได้รับอนุญาต แม้แต่มดแมลงก็ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้

สำหรับมนุษย์ที่ตัวใหญ่กว่าแมลงหลายหมื่นเท่ายิ่งเป็นไปได้ยาก!

“ผึ้งดำเรียกฝูงผึ้งงาน ตัวไหนได้ยินขอให้ตอบด้วย”

“ม...ถ...ออก...ซ่า ซ่า”

“พูดให้มันชัดๆ หน่อยสิวะ!”

“ผ...ล...มา...ซ่า ซ่า ซ่า”

‘ร้อยตำราจเอกษนิลกาฬ’ ที่ซ่อนตัวอยู่ในตู้คอนเทนเนอร์มากกว่า หกชั่วโมงเริ่มร้อนรน พยายามเคาะๆ วิทฺยฺสู่อสารที่สวมอยู่ที่หูเพื่อ ติดต่อกันในทีมคนอื่นๆ อย่างสุดความสามารถ แต่กลับได้รับเพียง สัญญาณขาดๆ หายๆ ที่ปะติดปะต่อความหมายไม่ได้

‘หน่วยรังผึ้ง’ ได้รับเบาะแสว่าวันนี้จะมีการขนส่งสิ่งผิดกฎหมาย ลอตใหญ่มายังประเทศไทย โดยสถานที่เป็นโกดังของ ‘ซิกนา คอร์ปอเรชั่น’ บริษัทข้ามชาติรายยักษ์ที่เจ้าหน้าที่รัฐส่วนใหญ่ไม่อยากจะ เกี่ยว ‘ผึ้งงาน’ ทั้งเจ็ดคนจึงลอบเข้ามาหาหลักฐานการกระทำผิด เพื่อสิทธิ์อันชอบธรรมในการเข้าจับกุม แต่ไม่รู้ว่าเทพพิรุณเบื้องบน เล่นพิเรนทร์อะไรตั้งแต่เมื่อวาน จนกระทั่งตอนนี้ยังปล่อยท่าผ่อนลงมา อย่างต่อเนื่องจนมองอะไรไม่เห็น อีกทั้งพลลอบเข้ามาลี้กซึ้นก็ถูก ก่อกวณสัญญาณการสื่อสาร จะถอยก็ไม่ได้ จะรุกก็เสี่ยง กลายเป็นว่า ผึ้งงานอย่างพวกเขาถูกทำให้หุนหวกตาบอดโดยสมบูรณ์

“เทพเทวาห่าไรก็ได้ บอกให้ไอ้พิรุณเลิกงานสักที่ได้ไหมวะ” เจ้าหน้าที่หนุ่มสบถอย่างหัวเสีย แต่เพิ่งพูดจบไม่ทันไรก็ต้องสะดุ้งปาก นอกจากเทพพิรุณจะไม่หยุดงาน ยังชวนเทพธอร์¹ มาสร้าง ความ ครึกครื้นด้วย ขนาดหลบอยู่ในตู้คอนเทนเนอร์ที่หนายิ่งกว่าฝ้าบ้านยัง รู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือน

เปรี๊ยะ!! เปรี๊ยะ!!

สายฟ้าขนาดใหญ่วแล่นไปมาบนผืนฟ้าสีดำราวกับกำลังเรียงระบำ แสงสีเงินอร่ามที่ส่องต้องพื้นโลกไม่ได้ด้อยไปกว่าแสงจากดวงอาทิตย์ หากไม่เห็นเลข ‘22:37’ ที่หน้าปัดนาฬิกาดิจิทัล หลอกว่าตอนนี้เป็นเวลาสี่โมงเย็นก็คงหลงเชื่อ

¹ เทพแห่งสายฟ้าในปกรณัมนอร์ส

ทว่า...เทพข้างบนจะทำท่าอะไรก็ช่างแม่ง มนุษย์ตัวเล็กตัวน้อย
อย่างเขาค้าร้านจะสนใจแล้ว หลังจากอัดอากาศเข้าปอดเฮือกใหญ่ก็วิ่ง
ฝ่าสายฝนตรงไปยังทิศทางของโกดังต้องสงสัยทันที

แปลก...แปลกมาก ตอนที่อยู่ในตู้คอนเทนเนอร์ยังได้ยินเสียงคน
เดินตรวจตราเป็นระยะ แต่พอออกมาแล้วบรรยากาศกลับวังเวงจนน่า
กลัว

ร่างสูงกำยำในชุดรัดกุมสีดำหาที่หลบ ประสาทสัมผัสทุกส่วน
ตื่นตัวสุดขีด นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนกวาดมองไปรอบๆ พลังวิเคราะห์
สถานการณ์อย่างระมัดระวัง ตอนที่ก่อตั้งหน่วยรังผึ้งแรกๆ เคยมีฝั่งงาน
สองคนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยในขณะปฏิบัติหน้าที่ กว่าจะตามพบ
ก็สามเดือนหลังจากนั้น แต่ก็เหลือเพียงร่างใหม่เกรียมที่ถูกเผาจนแห้ง
หลังจากนั้นก็มีการออกมาว่าห้ามให้เจ้าพนักงานเอาชีวิตเข้าเสี่ยงโดย
ไม่จำเป็น

เจ้าหน้าที่หนุ่มก้มตัวลงต่ำในระดับความสูงเท่ากับลังไม้ อาศัย
ช่องว่างแคบๆ เป็นที่ซ่อนตัวพลังหรือตาจับจ้องไปยังกลุ่มคนแปลก
ประหลาดที่เดินออกมาจากโกดังต้องสงสัย

“!!!”

นั่นมัน...เวรอะไรวะ!

คิวเข้มขมวดแน่น แม้การมองฝ่าฝนหนาที่บและความมืดจะ
ทำให้เห็นเป็นภาพเลือนราง แต่นั่นก็ชัดพอที่จะสร้างความตึงเครียดไป
ทั่วสรรพางค์

กลุ่มผู้มาใหม่มีทั้งผู้หญิงผู้ชาย แต่งกายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง
บ้างก็ใส่สูท บ้างก็ใส่ชุดปั่นจักรยานรัดรูป บ้างก็แต่งตัวเหมือนสาว
ออฟฟิศ แม้แต่ชุดพนักงานดีลิเวอรี่สีเดียวกับสีส้มก็ยังมี ทว่าที่เด็ดดวง
ไปกว่านั้น...

เครื่องแบบนักเรียนมัธยม!

หากเจอคนกลุ่มนี้แถวห้างสรรพสินค้า รถไฟฟ้า หรือริมถนน เขาคงไม่แปลกใจ แต่นี่คือสถานที่ที่ต้องสงสัยว่ามีการลักลอบขนสิ่งผิดกฎหมายที่มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม แม้แต่หน่วยรังผึ้งซึ่งเป็นหน่วยงานปฏิบัติการพิเศษของรัฐบาลยังกระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทาง ทว่าคนพวกนี้กลับเดินทอดน่องสบายใจเฉิบ เหมือนเดินเล่นอยู่ในสวนหลังบ้าน

สมองเริ่มประมวลผลอย่างรวดเร็ว ทำยที่สุดก็เหลือเพียงความน่าจะเป็นอยู่ข้อเดียว

ผู้สมรู้ร่วมคิด!

ทว่าความคิดดังกล่าวดำรงอยู่ได้แค่จิตใจเดียว เมื่อบุคคลผู้สวมชุดปั้นจักรยานเข้าไปลากหนึ่งในเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยออกมากลางสายฝน โชคร้ายที่เขาอยู่ไกลเกินกว่าจะได้ยินว่าคนพวกนี้ถกเถียงอะไรกัน ชายฉกรรจ์ชุดดำทำท่าจะต่อสู้อยู่ แต่ยังไม่ทันขยับก็ถูกชายในชุดปั้นจักรยานตัวดัดปลายมีดคมกริบผ่านช่วงลำคอ... ครั้งเดียวจอด ของเหลวสีแดงข้นคลักสาดกระเซ็นเปื้อนหน้าผู้ลงมือ ก่อนถูกสายฝนชำระล้างไปเหมือนไม่เคยมีเหตุการณ์น่าพรึ่นพริ้งเกิดขึ้น

คนกลุ่มนั้นสนทนากันอีกสักพัก จากนั้นก็แยกย้ายกันไปคนละทาง เหลือเพียงเด็กนักเรียนเสื้อขาวและกระโปรงสีกรมท่ายืนกางร่มสงบนิ่งท่ามกลางลมพายุและซากศพราวกับรูปปั้นไร้ชีวิต

ฆนิกาพิทหมอบนั่งอยู่ท่าเดิมเพื่อจับตาดูสถานการณ์โดยรอบ กระทั่งแน่ใจว่าในละแวกนี้มีแค่เขาและหนึ่งในผู้ร่วมกระทำคามผิดเท่านั้น กระทั่งอีกฝ่ายขยับตัวทำท่าจะเดินจากไป เขาพลันตัดสินใจบางอย่างที่อาจจะขัดต่อนโยบายปลอดภัยไว้ก่อน

ชายหนุ่มอาศัยความมืดและทักษะที่ฝึกฝนเป็นประจำวิ่งเข้าไปประชิดด้านหลังผู้ร่วมกระทำคามผิดอย่างรวดเร็ว มองไกลๆ ว่าตัวเล็กแล้ว แต่พอมายืนเทียบเช่นนี้ก็พบว่าอีกฝ่ายสูงเพียงบ่าเขาเท่านั้น

มีหน้าซำที่ยังผอมบางจนไม่น่ายืนต้านลมแรงขนาดนี้ไหว ต่อให้เห็นเต็มสองลูกตารว่าอีกฝ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องชั่วร้าย ทว่าเขาก็ไม่ได้ใจยักษ์ใจมารขนาดใช้ความรุนแรงกับ ‘เด็ก’ ตัวแค่นี้ลง มือที่กำลังจะเอื้อมไปล็อกคอชะลอความเร็ว ก่อนเปลี่ยนไปคว้าจับต้นแขนเล็กๆ นั้นแทน

เกิดพลาดพลั้งคอกหักขึ้นมามันจะไม่คุ้มกัน!

หมับ!

“อย่าซัดขึ้น! นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ!”

“เอ๊ะ!” ผู้ร่วมกระทำความคิดในครานักเรียนเซถอยหลังไปปะทะแผ่นอกแข็งแกร่ง ร่มสีใส่ที่ถืออยู่กระเด็นหลุดจากมือ ก่อนถูกลมพายุพัดปลิวไปไกล

ซ่า! ซ่า! ซ่า!

คนร้ายที่ถูกทิ้งอยู่เพียงลำพังแหว่งหน้ามอง บนหน้าครึ่งบนสวมหน้ากากสีชาวจนแทบจะกลืนไปกับผิวกาย กระทั่งริมฝีปากเองยังปราศจากสีสัน ท่ามกลางความมืดและสายฝนมีเพียงประกายวาววับจากดวงตาที่เห็นเด่นชัด แรกเริ่มอาจถูกรูปลักษณ์ภายนอกหลอกว่าเป็นแค่ ‘เด็ก’ แต่ความเย็นเยียบที่สะท้อนออกมาก็ทำให้พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายไม่ธรรมดา

“ยอมให้ความร่วมมือซะดีๆ โทษหนักจะได้กลายเป็นเบา!” เจ้าหน้าที่หนุ่มเป็นฝ่ายตะโกนแข่งกับสายฝนด้วยเสียงดุดัน มือข้างหนึ่งจับแขนบอบบางไพล่หลัง อีกข้างกอดรัดร่างในชุดนักเรียนแน่น ต่อให้เป็นปลาไหลก็แน่ใจว่าไม่มีทางดินหลุด

หญิงสาวใช้เวลาประมวลผลชั่วคราว ก่อนเอ่ยถามผู้มาใหม่ด้วยสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งบึ้ง “ตำรวจหรือ ตามกลืนมาถึงนี่เชียรว”

“เรียกฝูงผึ้ง! เรียกฝูงผึ้ง! พบตัวผู้ต้องสงสัยบริเวณหน้าโกดัง G ขอทีมช่วยเหลือด่วน!!”

“ท...ซ่า...ส่ง...ป...ซ่า ซ่า ซ่า”

แรกเริ่มดวงตาสีน้ำหมึกเผยความสงสัยอย่างไม่ปิดบัง แต่พอได้ยินประโยคขอความช่วยเหลือจากวิทยุสื่อสาร แวตาดพลันถูกความหงุดหงิดใจเข้ามาแทนที่ เสียงหัวเราะเย้ยเยือกเคล้าคลอไปกับถ้อยคำที่ไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบ “พวกฝูงผึ้ง...แมลงนำรำคาญ”

มือชาวจนซีตยงขึ้นเกาะกุมแขนช่วงล่างของเจ้าหน้าที่หนุ่มแทบจะทันที เอย่ประโยคต่อมาด้วยแวตาดาคอนไปทางไร่อารมณ “ถ้าคุณเป็นพวกเดียวกับคนที่นอนอยู่คงตายสบายกว่านี้ แต่เพราะคุณไม่ใช่ ดังนั้นขอโทษล่วงหน้าเลยก็แล้วกัน”

ที่แรกชนนิลภาพคิดว่าตนเองหูฟาดไป ทว่ายังไม่ทันได้โต้ตอบก็ถูกตีบเข้าที่หัวเข้าอย่างแรง ช่วงจังหวะที่คล้ายมือเพราะความเจ็บปวด ผู้ร้ายในเครื่องแบบนักเรียนพลันยอบตัวต่ำ ก่อนตะซ้าเข้าที่ข้อพับขาของเขาอย่างแม่นยำ ที่นี้พลันเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าตนเองกำลังถูก ‘เด็ก’ ชูซ่า!

“เฮ้ย!!”

พลัก!

ต้นไม้ใหญ่โดนทำลายรากฐานยังโค่นได้ แล้วนับประสาอะไรกับมนุษย์ โดยเฉพาะคนที่ประมาทคู่ต่อสู้ตัวเล็กจึงไม่ได้เตรียมตั้งรับไว้ตั้งแต่แรก ร่างสูงล้มหน้าคว่ำกระแทกพื้น โชคดีที่ใส่สนับเข่ารองไว้ จึงไม่ถึงกับสะเทือนมาก แต่ยังไม่ทันทรงตัวดีๆ หางตาดพลันเหลือบไปเห็นการจู่โจมที่สองพุ่งเข้ามาติดๆ ครั้งนี้เป็นเข้าแน่นๆ ตรงเข้ามาที่จุดตายอย่างกำนคอ

มันจะเหี้ยมเกินไปแล้ว!

“ขัดขวางเจ้าพนักงาน โทษถึงจำคุกนะเว้ย!” เจ้าของเสียงหุ้มตวาดพลงเอนตัวหลบอย่างฉิวเฉียด นอกจากอีกฝ่ายจะไม่หยุด ยังตามติดเข้ามาอย่างไม่ลดละ

“ไม่ยักรู้ว่าพวกฝูงผึ้งจะใช้ปากเก่งขนาดนี้ จะตายแล้วยังเห่าไม่หยุด”

“อ่าว! ไข่เด็กเวร! ตัวแค่นี้มาพูดเรื่องเป็นตาย เก็บปากไว้กินนมเถอะอีหนู!” ถูกปรามาสซึ่งหน้ามีหรือจะทนไหว ชายหนุ่มพลุ่งพล่านขึ้นมาบ้าง หากผู้คนตัวแค่นี้ไม่ได้ก็เตรียมยื่นจดหมายลาออกจากราชการเถอะ

หมับ!

มือหยาบกร้านข้างหนึ่งคว้าหมับเข้าที่โคนขาซึ่งพุ่งเข้ามาได้ทันท้วงที ส่วนอีกข้างชกเน้นๆ ไปยังท้องน้อยของคู่ต่อสู้อย่างไม่อ้อมแรง ทว่าผึ้งนั้นก็ตาไวไม่แพ้กัน เบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว กำปั้นจึงแลลปไปที่บริเวณสี่ข้างแทน แต่เพราะขนาดตัวและพลังกำลังแตกต่างกันเกินไป แรงแค่นั้นมากพอที่จะทำให้ร่างเล็กเซถอยไปหลายก้าว แล้วพุบลงไปกับกองฟืนเพราะความจุกเสียด ก่อนจะเงยหน้าขวับจ้องเขาด้วยแววตามาดร้าย

“โทษทีวะ คนอย่างพี่เบามือไม่เป็น” ตำรวจหนุ่มคลี่ยิ้มสาแก่ใจ ขณะล้วงกุญแจมือออกจากกระเป๋า ย่างสามชুমไปยังร่างเปียกปอนบนพื้น โคนไปขนาดนั้นคงยากจะลุกขึ้นอีก

“...”

“ไป! ไปคุยกันที่โรงพัก!”

กรีก

ถือว่าต้องจ่ายค่าเดินเล่นเป็นครั้งที่สอง เพิ่งจะล็อกข้อมือชาวซิดได้ข้างเดียว คู่ต่อสู้ที่คิดว่าหมดฤทธิ์กลับใช้ศึระเสยเข้าที่ปลายคางของเขาเต็มรัก ทั้งยังอาศัยจังหวะนั้นดึงแขนคืนกลับไป ร่างในชุดนักเรียนลุกขึ้นกระโดดถีบหน้าอกของเขาเต็มเหนี่ยว ถึงจะไม่อันตรายเท่าการจู่โจมครั้งที่แล้ว แต่ก็ทำให้หงายหลังได้เหมือนกัน

“เวรเอ๊ย! ไม่ยอมให้หนีหรือก๊ว้ย!!”

พลั๊ก!

มีหรือที่เขาจะยอมโดนกระทำฝ่ายเดียว อาศัยชาติที่ยาวกว่าเกี่ยว คนตัวเล็กกว่าให้ล้มคว่ำมาด้วยกัน น้ำหนักที่กระแทกบนร่างไม่มากเท่าใดนัก เฉลอๆ เบากว่าลูกเหล็กที่เขาโยนเล่นยามออกกำลังกายเป็นเท่าตัว

“แต่หาเรื่องใส่ตัวนักไซ้ใหม่!” หน้ากากขาวซีดไม่อาจปกปิด โทสะลุกซอนของผู้พูด จากที่คิดจะถอยไปตั้งหลัก พลันหันกลับมาสู้อยิบตาอย่างไม่ยอมจำนน

ร่างของคนสองคนสู้กันสุดลุดท่ามกลางสายฝน กอดรัดพิัดเหวี่ยงอย่างไม่มีใครยอมใคร เรื่องพละกำลังชายหนุ่มชนะขาด แต่เรื่องความว่องไวของคู่ต่อสู้นี่สิน่ากลัว ทุกการออกอาวุธพุ่งตรงมายังจุดอ่อนบนร่างกายทั้งสิ้น ด้วยเหตุผลนี้คนตัวใหญ่จึงถอยร่นไม่เป็นกระบวน กล่าวได้ว่าคนตัวเล็กเป็นต่ออยู่หลายแต้ม

ชนิดกาฬพยายามสะบัดร่างที่หนึ่งคร่อมเอวออก ผิวหน้าทั้งแสบทั้งคั้นยามถูกผมยารเปียกโชกสะบัดผ่าน ชั่ววินาทีหนึ่งเขาเห็นริบบิ้นขาวผ่านตาไวๆ รู้ตัวอีกทีริบบิ้นที่ควรรู้ใช้ผูกผมก็คล้องเข้ามาที่ลำคอของเขารวดเร็ว ก่อนตามมาด้วยแรงดั่งรังจังกะปลายเชือกทั้งสองด้าน ยังถือว่าโชคดีที่คู่ต่อสู้เป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ เพราะถ้าเปลี่ยนเป็นผู้ชายตัวโตเท่ากัน ป่านนี้กระดูกต้นคอกคงหลุดไปแล้ว

“อะ...อีหนู ยังกลับตัวทะเล...” เจ้าหน้าที่หนุ่มกั๊ดฟันเอ่ยกระท่อนกระแท่น อยู่มาयीสิบแปดปีถึงเพิ่งเข้าใจ พวกนักร่องนั๊กแสดงที่ได้พวงมาลัยจากเหล่าแฟนคลับคงตื่นเต้นแบบนี่นี่เอง...

ไม่สิ...นี่ไม่ใช่พวงมาลัย แต่คืออาวุธสังหารที่พร้อมจะปลิดชีวิตเขาได้ทุกเมื่อ!

“อย่ามาเรียกฉันว่าอีหนู!” เสียงแหลมตวาดลั่นกลบประโยคที่ยังพูดไม่จบ พลังหมุนข้อมือให้ปลายริบบิ้นลั่นลง ใช้เข่ายันแฉงอก

แกร่งเพื่อออกแรงต้าน ออกแรงรัศดำคอกของคนได้ร่างมากกว่าเดิม

“เวร...อีก!!” ชายหนุ่มตาเหลือก เริ่มหายใจไม่ออก มือข้างหนึ่ง
รั้งริบบิ้นที่ทั้งเล็กและสั้นไม่ให้รัดแน่นไปกว่านั้น ในเวลาเดียวกันก็
พยายามถีบตัวขึ้นเพื่อให้ร่างด้านบนหงายหลังไป แต่ใครจะคิดว่าขา
เรียวกทั้งสองข้างจะเกาะเอวเขาแน่น นั่งทรงตัวได้อย่างยอดเยี่ยม
สุดท้ายจึงตัดสินใจรั้วหมัดเข้าที่ซี่โครงด้านซ้ายของคุณต่อสู้ติดกันหลาย
ที มีแรงเท่าไหนใส่ให้ยับ

คนอย่างเขา ถ้าจะตายก็ขอตายแบบนอนยิ้ม ไม่ขอนอนหนาว
ตายอยู่ตรงนี้!

“อีก!” ถึงจะผ่านการฝึกฝนการต่อสู้มาเป็นอย่างดี แต่ลักษณะ
ทางกายภาพของผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชายอยู่แล้ว มือที่จับริบบิ้นคลาย
ออกพร้อมกับร่างบางซึ่งเซล้มไปด้านข้าง ก่อนถูกคว่ำตัวเข้าไปข้างใต้
ในวงแขนแข็งแรง มีหน้าแข้งโดนขาหนักๆ ก่ายร่างปิดตายทางหนี
หมับ!

ดวงตาสีน้ำหมึกเบิกกว้าง แม้แต่หญิงสาวเองก็ไม่คาดคิดว่า
เจ้าหน้าที่ตำรวจจะใช้วิธีการหน้าด้านแบบนี้ เสียงแหลมกรีดร้องขณะ
ดินขลุกลกอยู่ในกรงขังมนุษย์ ชูฟ่อๆ คล้ายงูเห่าก็ไม่ปาน

“หยุดชัดขึ้น! ยอมให้ความร่วมมือกับตำรวจ!!”

เจ้าพนักงานส่วนใหญ่เรียนการต่อสู้ระยะประชิดหลักสูตรเดิมๆ
ประเภทบุกซึ่งหน้าหรือหลบหลีกอย่างองอาจ หากเจอคนร้ายไม่เป็นไร
เป็นพายาก็ใช้ป้องกันตัวได้เหลือแหล่ ทว่าในบางสถานการณ์...ถ้าเจอ
คู่ต่อสู้ที่เทคนิคแพรวพราวหน้อยก็เสียงจะชี้แจงแก้ได้ไม่ยาก เหมือนใน
กรณีนี้เป็นต้น

“กรีด!!”

“อย่าตื่นสิไว้ย!” ฌนิลกาพวางเรื่องเพศสภาพไปก่อน ใช้แขน
ชากอดรัดร่างบางประหนึ่งนอนกอดหมอนข้าง โดยรวมอาจดูน่า

อเนจอนาถไปบ้าง แต่อย่างน้อยอีกฝ่ายก็หนีไปไหนไม่รอด

“ถ้าฉันหลุดไปได้...!”

“เหอะๆ ฝันอย่างเดียว เพราะน้องสู้พี่ไม่ได้หรอกว๊วย!” ด้วยเกรงว่าเสียงฝนจะดังกว่าเสียงพูด ชายหนุ่มจึงก้มลงตะโกนขิดริมใบหูเย็นๆ ของคนในอ้อมแขน แต่เพราะอีกฝ่ายเอาแต่สะบัดหน้าไปมาสภาพเลยดูเหมือนเขากำลังกินหูคน

“กรี๊ด! ไอ้คนทุเรศ!!” คนที่เข้าใจไปว่าถูกลวนลามกรีดร้องจนคอแทบแตก ทั้งโมโหทั้งอับอายผสมปนเป วิญญาณที่นั่นคิดแต่เพียงว่าไม่มีใครก็ใครต้องตายกันไปข้าง

“เฮ้ยๆๆ พี่ไม่ได้ลวนลามนะน้อง พี่แค่ทำตามหน้าที่!” ชายหนุ่มแก้ต่างให้ตัวเอง พลงยักคิ้วตอกย้ำถึงความเป็นผู้ชนะ ถึงเม็ดฝนจะทำให้การมองเห็นเป็นภาพมัวๆ แต่ก็ยังพอเห็นว่าอีกฝ่ายโมโหจนหน้าแดงหูแดงไปหมด

“พอๆๆ เก็บแรงไว้สอปากคำเถอะ เกิดเป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาคนจะครหาว่าตำราจริงแก็เด็ก!”

เมื่อเห็นว่าต่อต้านไปก็เปลืองแรงเปล่า ท้ายที่สุดคนตัวเล็กจึงหยุดดิ้น หอบแฮกๆ ในกรงขังมนุษย์ ทว่าไม่ใช่เพราะยอมจำนน แต่เพราะประสาทสัมผัสอันเฉียบคมซึ่งถูกฝึกมาอย่างดียินเสียงตะโกนแว่วๆ ที่ใกล้เข้ามา

“ฝั่งดำ! ได้ยินแล้วตอบด้วย!”

“เฮ้ย! เจอศพทางนี้!”

“แยกย้ายกันไปหาฝั่งดำ!”

ไม่ได้การ!

คนร้ายในคราบนักเรียนใจหล่นไปยังตาตุ่ม ดวงตาสีน้ำหมึกฉายแววตื่นตระหนก รีบยันตัวเองขึ้นไปจนดวงตาทั้งสองคู่อยู่ในระดับเดียวกัน ใครใช้ให้ฝั่งตำราจหน้าด้านแต่งตัวรัดกุมขนาดนี้ ผิวหนังนอก

ร่มผ้าที่พอจะดูใจมได้เหลือแค่ส่วนใบหน้าเท่านั้น

โป๊ก!

“แม่งเอ๊ย!!” ขนิลกาฬสบถคำหยาบเมื่อถูกโขกเข้าที่หน้าผากอย่างแรง เห็นของเหลวสีแดงติดอยู่ที่หน้ากากร้าวๆ ก่อนจะถูกสายฝนชำระล้างออกไป ยังไม่ทันหายมีน แรงกระแทกครั้งที่สองก็ตามมาติดๆ

โป๊ก!

ครั้งแรกรั้งฟันจับแน่นไม่ปล่อย แต่ครั้งที่สองที่อีกฝ่ายกระแทกหน้าลงมา...บังเอิญฟันดันเจาะลงมาที่ริมฝีปากของเขาอย่างพอเหมาะพอเจาะด้วย ต่อมรับรสพลันสัมผัสได้ถึงรสสนิมเลือดเต็มปาก อีกทั้งฟันคมๆ นั้นก็กัดซึ้งรอยแผลปริแตกเหมือนปีศาจร้ายกระหายเลือด วินาทีนั้น ‘คนถูกลวนลาม’ ปราศจากปฏิกิริยาตอบสนองไปชั่วขณะ เมื่อตั้งสติได้จึงถีบร่างบางกระเด็นราวกับต้องของร้อน

“เอ็งกล้าล้วงละเมิดทางเพศตำรวจ!”

หญิงสาวกึ่งห่างไปสามเมตร ทั้งมือทั้งเท้าครูดกับพื้นคอนกรีตจนถลอกปอกเปิก แต่ความโล่งใจกลับมีมากกว่านั้น พลันรีบพลิกตัวคลานเข้าไปประชิดร่างกึ่งนั่งกึ่งนอนอย่างรวดเร็ว อาศัยจังหวะนั้นเงื้อหมัดชกไปที่ ‘เป้าหลวง’ สุดแรงเกิด

ตูบ!

“อุก!” โดนโจมตีจุดอ่อนจริงๆ มีหรือจะทรงตัวไหว เจ้าหน้าที่หนุ่มจุกจนหน้าเขียว หงายหลังกลับไปนอนแผ่ทันที

“เสียดปาก! เสียดมือ!” ผู้ลงมือกล่าวขณะกุมท้องพร้อมกับลุกขึ้นยืนอย่างยากลำบาก ใช้หลังมืออีกข้างเช็ดปากหลายหน มีหน้าซำยังทำท่าชยะแขยงประหนึ่งเนื้อตัวแปดเปื้อนสิ่งปฏิกูล

“อุย! สกปรก!”

ขนิลกาฬโมโหจนหูอื้อ นัยน์ตาแดงฉานดูจอสุรกายจ้องหน้าผู้ลงมือ ราวกับต้องการจะบอกว่าถ้าเขาลุกขึ้นได้เมื่อไหร่จะฉีกเนื้อแล้ว

หนังให้หายแค้น สุดท้ายก็เค้นเสียงกระทอนกระแท่นได้สามคำ

“ไอ้...เด็ก...เปรต!!”

“โทษทีนะคุณตำรวจ ฉันไม่มีเวลาว่างมาเล่นด้วย หวังว่าจะอายุยืนจนถึงวันที่ได้พบกันใหม่” ริมฝีปากที่ปริแตกไม่แพ้กันคลี่ยิ้มเย้ยหยัน พลังเตะซ้ำเข้าไปที่กลางลำตัวของคนที่นอนก้นพันกรอดๆ อีกหลายที เมื่อสาแก่ใจจึงหันหลังจากไปก่อนที่ฝูงผึ้งงานที่เหลือจะมาถึง

ร่างกำยานนอนขดตัวเหมือนกุ้ง เจ็บตัวว่าหนักแล้ว แต่เจ็บใจยิ่งกว่า นัยน์ตาแดงฉานได้แต่มองตามแผ่นหลังเล็กด้วยไฟเค้นสุ่มเต็มอก นึกชื่นชมฝีมือด้วยคำหยาบนับไม่ถ้วน

หากชาตินี้ไม่ได้เอาคืนสักที คนอย่างชนิดกาฬผดงนอนตายตาไม่หลับ!

กระทงที่ผึ้งงานมาถึงจุดที่ ‘ผู้กองนิล’ นอนแน่นิ่งไม่ไหวติง บวกกับไม่ไกลจากนั้นมีร่างไร้ชีวิตนอนจมกองเลือดอยู่ หนึ่งในนั้นพลันปราดเข้าไปพุงหัวหน้าชูดปฏิบัติกรด้วยความตื่นตกใจ

“ผึ้งดำ! ผู้กอง!”

ชนิดกาฬมองลูกที่มดด้วยแววตาเปี่ยมความหวัง ปากม่วงคล้ำ เผยอพูดอย่างยากลำบาก ขณะที่มือสั่นเทาซึ่งยังทิศทางที่เงาผู้ต้องสงสัยหายลับไป

“ตะ...ตาม”

หน้อยไอ้เด็กเวร! คิดว่าจะหนีไปได้อย่างนั้นหรือ รู้ฤทธิ์ผึ้งงานน้อยไปซะแล้ว!

“อดทนไว้นะครับ ผู้กองเสียสละเพื่อชาติ สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะต้องคุ้มครอง” ไหนเลยที่ลูกที่มดจะปฏิบัติตาม กุมมือของ ‘ผู้บาดเจ็บ’ เอาไว้แน่น น้ำตาร่วงเผาะๆ แข่งกับเทพพิรุณ ก่อนจะตะโกนขอความช่วยเหลือกับพวกที่เหลือเสียงหลง

“เรียกทีมแพทย์ด่วน! ผู้กองบาดเจ็บ!”

“เจ็บพ่อ...”

“ผู้กองเพื่อถึงพ่อแม่แล้ว! มาช่วยกันหามด่วน! เร็ว!”

“...”

พลัก!

“มิ่ง! มิ่ง! และกิมิ่ง! ทำกูเสียเรื่อง!”

ร้อยตำรวจตรีหรือ ‘มิ่งรัง’ หัวเราะแหะๆ ทั้งที่เกือบโดน น้ำแข็งปาหัวแตก ก่อนรีบเอาผ้าห่อน้ำแข็งอันใหม่ส่งให้หัวหน้าชุด ปฏิบัติการที่นอนหมดสภาพอยู่ในห้องพักเจ้าหน้าที่ ทั้งเนื้อทั้งตัวเหลือ เพียงกางเกงบ็อกเซอร์ลายหน้ายิ้มสีเหลืองขีดตัวเดียวที่จำได้ว่า แม่ค้า ในตลาดขายตุลละเก้าสิบเก้าบาท แต่ผู้กองต่อเหลือตุลละห้าสิบบาท ใช้งานจนเปื่อยแล้วก็ไม่ยอมเปลี่ยนตัวใหม่สักที

“แหะๆ ผู้กองอย่าเพิ่งขึ้นนะครับ เดี่ยวเลือดลมติดขัด”

“ไอ้พวกห้า! กูบอกให้ตามๆ พวกมิ่งก็เอาแต่บ้าจี้กับไอ้รังนี่ ร้องให้ขี้มูกไหลย้อยอยู่นั่น สรุปลเสียทั้งหลักฐานทั้งคนร้าย ปล่อยเสีย เข้าป่าแบบนั้น มันคงย้อนกลับมาให้พวกมิ่งตามตัวเจอหรอก!”

“แหม ก็พวกผมเป็นห่วงผู้กองนี่ครับ”

“กุสบายดี!”

“ผมไม่คิดว่าแบบนี้นะครับ ผมว่าผู้กองไปหาหมอเถอะ เกิด ไข้ฉีกขึ้นมาจะได้รักษาทัน” ร้อยตำรวจตรีวรกันต์ หรือ ‘มิ่งวอน’ กอดอกมองด้วยความหวาดเสียว ขนาดมีบ็อกเซอร์ตัวบางขวางอยู่ ยัง เห็นว่ากล่องดวงใจบวมเป่งเท่ากำปั้น

“ผมเห็นด้วยกับหมวดวอนนะผู้กอง ถ้าเป็นหมันขึ้นมาละยุ่ง เลย” ร้อยตำรวจโทคุณุตม์ หรือ ‘มิ่งคัน’ ลงความเห็น ตบท้ายด้วย ประเด็นสำคัญที่หาทางแก้กันมายาวนาน “จากที่ไม่มีเมียอยู่แล้วจะ กลายเป็นหาเมียไม่ได้นะผู้กอง”

“พวกมึงอย่ามาดูถูกไข่กู แข็งแกร่งยิ่งกว่าหิน!” ร้อยตำรวจเอก
สนิลกาฬ หรือ ‘ผิ้งดำ’ ให้คำตอบอย่างหน้าไม่อาย ขณะใช้น้ำแข็ง
ประคบไอ้ที่มันบวมๆ ไปด้วย

ไอ้เจ็บนะเจ็บแน่ ดูได้จากเหงื่อเม็ดโตที่ผุดขึ้นมาทั่วร่าง แต่เรื่อง
ของศักดิ์ศรีมีมากกว่า ต่อให้กัดปากจนเนื้อหลุด คนอย่างผู้กองนิลก็
ไม่มีทางเปล่งเสียงร้องโอดโอยออกมา

“แข็งไม่แข็งผมไม่รู้ แต่ดูท่าแล้วคงไม่มีแรงไปอีกหลายวัน”
ร้อยตรีวรกันต์ลูปปลายคางพิจารณา ก่อนตบเข้าขาดราวกับเพิ่งนึก
ความจริงอีกข้อขึ้นมาได้ “อ้อลืมไป ไม่มีแรงเป็นปีก็ไม่เป็นไร ผู้กอง
ไม่ต้องใช้อยู่แล้ว ฮ่าๆ”

พล้ก!

“ไอ้วอน! มึงนี่มันวอนตีนสมชื่อ!!” ผู้ได้รับบาดเจ็บคว้าน้ำแข็ง
ก้อนโตปาใส่คนใต้อาณัติอย่างแรง แทนที่อีกฝ่ายจะหยุดพฤติกรรม
หยาบซึก กลับหัวเราะดังลั่นกว่าเดิม

“ผมกลับไปเขียนรายงานต่อดีกว่า ระหว่างนี้ก็หมั่นประคบเย็น
เข้านะครับ หายไวๆ นะครับผู้กอง” นายตำรวจหนุ่มแซวแค่พหอม
ปากหอมคอ กล่าวจบก็หาเรื่องหลบไปทันที

ตั้งแต่กลับมาจากโกดังและพบว่าหัวหน้าของตนไม่ได้บาดเจ็บ
หนัก คนในทีมก็แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตนเอง ร้อยโทคุณุตม์จึง
เพิ่งได้มีโอกาสเอ่ยถามเป็นครั้งแรก “แล้วผู้กองเข้าปะทะทำไหนดังได้
อยู่ในสภาพนี้ล่ะครับ”

“ไม่มีอะไรมาก กูไม่ระวังเอง” สนิลกาฬตอบเสียง เรื่องอะไรจะ
เล่าว่าพลาดทำให้คนร้ายในชุดนักเรียน จะนักเรียนจริงหรือนักเรียน
ปลอมไม่รู้ แต่ที่รู้ๆ คือเสียชาติเกิด

“หน่วยข่าวกรองได้เบาะแสเพิ่มเติมรึยัง” ตอนที่คนในทีม
กระจายตัวกันไป พวกลูกทีมพบศพเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

บริเวณรอบนอกก่อนเขาเสียอีก เมื่อเห็นท่าไม่ดีจึงถอนกำลังกลับไปยังจุดนัดหมายตามที่ตกลงกันไว้ ตราบจนเหลือเขาเป็นคนสุดท้ายที่ยังไว้รีแวว สถานการณ์เช่นนั้นเสี่ยงมากที่จะส่งคนเข้าไปตาม ได้แต่รอฟังข่าวจากสัญญาณวิทยุติตๆ ชัดๆ กระทั่งครั้งสุดท้ายที่ได้ยินคำว่า ‘ด่วน’ พวกลูกทีมจึงตัดสินใจทิ้งที่มั่นเพื่อบุกเข้าไปช่วยเหลือ

“รอบนี้ผู้กองเจอของแข็งแล้วครับ พวกมันไม่เหลือหลักฐานให้เราแกะรอยเลย” คุณutmธอนหายใจ หลายปีผ่านไปเทคโนโลยีของหน่วยรังผึ้งก้าวหน้าขึ้นก็จริงอยู่ แต่กลุ่มอาชญากรก็ไม่ได้ย่ออยู่กับที่ให้ตามจับง่าย ๆ

ผู้กองซนิลกาฟ้าได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มคนแปลกประหลาดที่พบเจอมา ทว่าหน่วยข่าวกรองที่กระจายอยู่ในรัศมีห้ากิโลเมตรกลับไม่พบความผิดปกติใดๆ เป็นไปได้ว่าก่อนที่พวกเขาจะรู้ตัว คนกลุ่มนั้นก็หลบหนีไปเรียบร้อยแล้ว ส่วนสภาพศพที่ตรวจมาคร่าวๆ ส่วนใหญ่ตายจากการลงมือครั้งเดียว บ่งบอกว่ากลุ่มผู้ต้องสงสัยก็มีมือไม่ธรรมดาเช่นเดียวกัน

“ผมว่าต้องเป็นพวกมืออาชีพแน่ๆ แต่แปลกนะครับที่คนพวกนั้นไม่ได้เข้ามาวุ่นวายกับพวกเรา หรือว่ากลุ่มคนที่ผู้กองเจอตั้งตัวเป็นพวกศาลเตี้ย ขจัดคนพาลผดุงคุณธรรมด้วยวิธีตาต่อตา ฟันต่อฟัน” ร้อยตรีรัชต์ที่เงยมานานแสดงความคิดเห็นขึ้นมาบ้าง แต่พอเห็นสายตาเหนื่อยใจจากเพื่อนร่วมงานก็ได้แต่หัวเราะเหะๆ เอ่ยแก้ตัวด้วยเหตุผลที่คิดว่าฟังขึ้น

“ใช้ว่าจะเป็นไปได้นี่ครับ หน่วยรังผึ้งของพวกเราปรับบทคดีไปแล้ว พวกที่อยู่ในคุกก็พวกคนเลว เพราะแบบนี้ต้องมีคนเทาๆ บ้างสิครับ โลกจะได้สมดุล”

ประวัติศาสตร์ของ ‘หน่วยรังผึ้ง’ เริ่มต้นขึ้นเมื่อสี่ปีปีก่อน มีผู้ก่อการร้ายชาวต่างชาติก่อเหตุโศกกลางเมือง กว่าการติดต่อประสาน

งานตามขั้นตอนจะเสร็จ และกว่าจะส่งทีมช่วยเหลือไปถึงก็ล่าช้าเสีย
จนต้องส่งเว่ยผู้บริสุทธ์และเจ้าหน้าที่ไปหลายสิบชีวิต พันตำรวจเอก
ไพฑูรย์ สีขวยามร์ (ยศในขณะนั้น) จึงได้ยื่นเรื่องขอก่อตั้งหน่วยรังผึ้ง
ขึ้นเป็นการเฉพาะกิจ

แม้จะอยู่ภายใต้สังกัดกรมอาชญากรรมพิเศษแห่งกระทรวง
ยุติธรรม แต่แท้จริงแล้วหน่วยรังผึ้งมีอำนาจอิสระ ออกปฏิบัติการได้
ยี่สิบสี่ชั่วโมงโดยไม่ต้องรอกำสั่ง มีหน้าที่บุก ลุย ช่วยเหลือ และเฝ้า
ไปเป็นก้างขวางคอการก่ออาชญากรรมทุกชนิดที่สิ้นคณอนความมั่นคง
ของประเทศ

เหตุที่ชื่อหน่วยรังผึ้ง เพราะผึ้งมีสังคมคล้ายมนุษย์ จุดเด่นที่
ทำให้แมลงตัวเล็กๆ น่ากลัวคือความสามัคคีและเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน หน่วยรังผึ้งมีการทำงานแบบผึ้งสมชื่อ มีนางพญาผึ้งควบคุม
ดูแลทุกอย่าง คอยตัดสินใจเรื่องสำคัญ มีผึ้งยามเฝ้าฐานที่มั่น สร้าง
เครือข่ายข้อมูลอันแข็งแกร่ง และมีผึ้งงานทำหน้าที่อยู่ด้านนอกคอย
ปกป้องรังจากศัตรู

หน่วยรังผึ้งรุ่นแรกมีเจ้าหน้าที่ทั้งหมดสิบเอ็ดคน อาจเป็นตัวเลข
ที่ฟังดูน้อย ทว่าทุกคนคืออัจฉริยะบุคคลที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความ
สามารถ ไม่ว่าจะบู้จะบูน จะเป็นผู้นำหรือผู้ตาม จะใช้หลักจิตวิทยา
หรือกำลังวิทยาก็ล้วนแต่ทำได้ดี ส่งผลให้การทำงานรวดเร็ว ราบรื่น มี
ประสิทธิภาพ ประชาชนให้ความไว้วางใจ เบื่องบนพึงพอใจ หน่วยรังผึ้ง
ถึงได้อยู่ยาวมาจนถึงบัดนี้

การสอบเข้าหน่วยรังผึ้งรุ่นแรกโหดหินมาก ร่างกายและสติ
ปัญญาต้องพร้อม อีกทั้งเวลาผ่านไป อาชญากรรมไซเบอร์ลดน้อยลง
หากใช้มาตรฐานเดิมคงผลิตเจ้าหน้าที่ไม่ทันการ ดังนั้นรุ่นต่อๆ มาจึง
ลดคุณสมบัติลงสักหน่อย ทว่าหนึ่งในสามก็ยังเป็นนักเรียนนายร้อย
ตำรวจที่แววมองเห็นแววและเรียกมาตีวงเข้มเฉพาะทาง ที่เป็นหัวกะทิ

ของรุ่นก็ส่งไปศึกษาต่อต่างประเทศ เมื่อครบกำหนดก็กลับมารับตำแหน่งเต็มตัว ปัจจุบันมีสมาชิกในหน่วยมากกว่าเดิมหลายเท่า กระจายตัวกันอยู่ทั่วประเทศ

วันที่ ‘ร้อยตำรวจตรีชนนิลกาฬ สีชวยามร’ มารายงานตัว คนในหน่วยฮือฮากันมาก เหตุเพราะเป็นลูกชายของนางพญาฝั่งรุ่นแรกที่เกษียณอายุราชการก่อนกำหนด อีกทั้งยังถูกส่งไปเรียนที่สหรัฐอเมริกาตั้งสองปี จึงทำให้มีหลายคนตั้งบรรทัดฐานกับเขาเอาไว้สูงลิ่ว ฉะนั้นภาพชายหนุ่มร่างสูงกำยำ ใบหน้าแข็งแกร่ง คิ้วเข้มตาคม มีลักยิ้มมุมปากสองข้าง สวมเครื่องแบบนายตำรวจเรียบร้อยยัดตติงรีอยู่ในใจของทุกคน น่าเสียดายที่ผ่านไปหลายปีภาพนั้นเหมือนจะจางลงเรื่อยๆ เพราะโดนความ ‘ถ่อย’ กลบไปเสียหมด

ยกตัวอย่างเช่น...ตอนนี้ เป็นต้น

“จะอะไรก็ช่างแม่ แต่พวกมึงไปบอกหน่วยข่าวกรองให้รีบบหาข้อมูลมา กูตื่นตอนไหนต้องได้อะไรที่มีประโยชน์ ไม่อย่างนั้นกูจะให้พวกมึงมานอนไอโซ่เป็นเพื่อนกู”

“ครับๆ พวกผมจะรีบจัดการ” ร้อยตรีรัชตและร้อยโทคุณตม์จับเป้ากางเกงพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย หัวเราะเสียงแห้งสองที พวกเขาอมทำงานหามรุ่งหามค่ำดีกว่านอนไอโซ่ เพราะแบบนั้นจึงรีบออกไปทำตามคำสั่งอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

ชนนิลกาฬนอนหนุนแขนตัวเอง นึกอะไรขึ้นได้จึงเอี้ยวตัวไปล้างของบางสิ่งออกจากกระเป๋าเสื้อ เป็นสร้อยข้อมือสีเงินเส้นบาง ตัวจี๊แบนๆ ทำมาจากหินสีม่วงสลักลายดอกไม้กระจุ่มกระจิม ตรงกลางมีอัญมณีสีม่วงใสขนาดประมาณหนึ่งส่วนสามของเม็ดข้าวสาร สายตาของผู้ชายส่วนใหญ่ค่อนข้างหยาบกระด้าง แต่ก็พอมองออกว่าเครื่องประดับชิ้นนี้ประณีตมาก

ไอ้เนี่ยแหละที่ห้อยต้องแต่งอยู่บนแจ็กเกตของเขา ไม่รู้ว่าเจ้าของ

จิตใจทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า หรือทำขาดแบบไม่รู้ตัวกันแน่ แต่พอคิดถึง
วีรกรรมที่ทำให้เขาต้องนอนประคบดูกรักอยู่ที่นี้ ไบหนักก็ปล้นปรากฏ
รอยยิ้มเหี้ยมเกรียม

เอาไปจำนำแม่ง!

2

เด็กมีปัญหา

‘บ้านบริมาส’ กว้างขวาง มีสิ่งบันเทิงใจครบครัน ทั้งสนามกีฬา สระว่ายน้ำ ห้องฉายภาพยนตร์ โรงเรีอนกระจก น่าน้ำที่บ้านหลังใหญ่โตขนาดนี้กลับมีผู้พักอาศัยน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย มีเจ้านายทั้งหมดสองคนถ้วน

คนแรกคือแพทย์หญิงผู้ที่ไม่ยอมใช้เวลาแต่ละวินาทีอย่างสูญเปล่า ท่ามทแยงกายแรงใจอยู่ในแล็บวิจัยของบริษัทเอกชน ในหนึ่งเดือนจะกลับมาค้างที่บ้านสักสองหรือสามครั้ง คนที่สองคือหลานสาวลูกครึ่งไทยญี่ปุ่น ผู้ซึ่งไม่เคยอยู่ติดบ้านเกินสามวัน อย่างน้อยก็ต้องหาเรื่องออกไปเที่ยวเล่นวันละไม่ต่ำกว่าสองชั่วโมง กล่าวได้ว่าผู้พักอาศัยหลักคือเหล่าแม่บ้านและคนดูแลสวนที่ไม่มีปากไม่มีเสียง และไม่ยุ่งเรื่องของเจ้านายอีกนับสิบคน

แต่เพราะมีบางสิ่งเกิดขึ้น...จะไม่ยุ่งเลยก็คงไม่ได้

‘แพทย์หญิงดมิศา บริมาส’ ตรงดิ่งจากแล็บวิจัยมาถึงบ้านภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง แม้จะอดหลับอดนอนมาหลายวันติด แต่กลับยังดูคล่องแคล่วไม่เปลี่ยน เป็นแม่บ้านเสียอีกที่วิ่งตามหลังแทบไม่ทันกระทั่งมาหยุดหน้าห้องนอนของ ‘หลานสาว’ ก็ฉลักประตูเข้าไปโดยไม่บอกกล่าว หากเป็นปกติเจ้าของห้องคงอาละวาดจนบ้านแตก แต่

ครั้งนี้กลับมีเพียงความเงียบสงบ

ภายในห้องนอนสี่ขาขนาดใหญ่เปิดม่านรับแสง แดดเปรี้ยว ยามบ่ายส่องกระทบร่างที่ยังหลับไหลอยู่บนเตียง ทั้งที่ถูกรบกวนขนาดนั้น แต่เจ้าตัวก็ยังไม่มีวี่แววว่าจะลุกขึ้นมา ความจริงเด็กวัยนั้นนอนเยอะ หน้อยเป็นเรื่องปกติ ผู้ใหญ่ไม่ควรเจ้าก็เจ้าการกับเรื่องส่วนตัวมากนัก แต่เพราะนี่ล่วงเข้าวันใหม่แล้ว จะไม่ให้เป็นห่วงก็คงยาก

ผู้มาใหม่เข้าไปนั่งริมขอบเตียง กลิ่นหอมจางๆ จากดอกไม้แห้ง ในชามแก้วลอยต้องจมูก ก่อนโน้มตัวเข้าไปกระซิบปลุกเด็กที่เซาด้วย น้ำเสียงอ่อนโยน

“ไคยะ”

เครื่องปรับอากาศซึ่งตั้งอุณหภูมิไว้ที่สิบเก้าองศายังคงทำหน้าที่ของมัน แต่ตามโรมมของเจ้าของช็อกกลับเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดโตที่ผุดพราย เส้นผมดำขลับที่เปียกชุ่มแนบกรอบหน้ายิ่งขับเน้นผิวขาวซีดให้เห็นเด่นชัด และไหนจะริมฝีปากเขียวคล้ำ ไม่ต้องให้ถึงหมอหรือก ให้เด็กสามขวบมาพิจารณาก็ยังรู้ว่ามันเข้าขั้นคนป่วยแล้ว

ดมิสกาใช้หลังมือแตะหน้าผากเกลี้ยงเกลา เลียงบริเวณที่ปรากฎรอยฟกช้ำวงโต โชคดีที่ไม่ถึงกับตัวร้อนจี๋ พลังเอ่ยถามแม่บ้านที่ยืนคอคคอกอยู่ด้านข้างด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“เป็นแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว ทำไม่ไม่โทร. ตามฉันให้เร็วกว่านี้”

“วันก่อนคุณไคยะเปียกฝนกลับบ้านคะ เห็นบ่นอยู่ว่าเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวเหมือนจะมีไข้ ดิฉันคิดว่าให้กินยาแล้วนอนพักสักคืนก็คงหายก็เลย...”

“สรุปใครเป็นหมอกันแน่ ฉันหรือคุณ”

แม่บ้านวัยกลางคนตัวสั้นนั่งงก รีบค้อมตัวขอโทษเป็นพัลวัน
“ดิฉันผิดไปแล้วค่ะ”

หญิงสาวโบกมือไล่แม่บ้านคนดังกล่าว จากนั้นค่อยเริ่มต้นขีดตัวลดใช้ให้หลานสาวด้วยตัวเอง เธอนึกถึงช่วงเวลาที่เคยยังเป็นเด็กตัวน้อยๆ ไม่ประสีประสาวังไล้จับคนนั้นคนนี้ไปทั่ว ต่อให้เป็นคุณลุงผู้เข้มงวดก็ยังผ่อนปรนกฎบ้านให้อยู่เสมอ ทว่าพออายุครบเกณฑ์เข้าฝึก เด็กหญิงก็เรียนรู้ที่จะดูแลตัวเอง ต่อให้มุ่งกระป๋องเบียร์ก็ไม่ยอมเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากใคร แล้วตอนนี้ที่อายุสิบแปดอย่างสิบเก้า เรื่องนอนนี่เป็นเด็กดีให้คนอื่นมาดูแล...ฝันไปเถอะ

ตอนที่ปลดเปลื้องชุดนอนออก ผู้เป็นน้ำสาวถึงกับขมวดคิ้วตั้งแต่หัวไหล่ ต้นแขน ข้อศอก และบริเวณหน้าท้องจนถึงสี่ข้างมีรอยม่วงช้ำจนเกือบดำ บ่งบอกถึงความรุนแรงจากการบาดเจ็บได้เป็นอย่างดี

“ก่อนหน้านี้ไคยะไปไหนมา” หญิงสาวหันไปถามแม่บ้านวัยกลางคนอีกคนที่คอยเป็นผู้ช่วยอยู่ด้านหลัง

“คุณไคยะไม่ได้บอกค่ะ”

คนฟังนึกปลง ไม่เข้าชื่ออะไรให้มากความ หลานสาวของเธอนิสัยแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร หากไม่คิดจะพูดเสียอย่าง ใครก็จางปากไม่ได้ นี่ถ้าไม่เจ็บจนถึงขั้นลุกไม่ขึ้น เธอคงไม่มีวันรู้เรื่องนี้

“เฝ้าไว้ ตื่นเมื่อไหร่ให้ไปตามฉัน”

เจ็บ...นั่นเป็นความรู้สึกแรกยามลืมตา

เสียงแหบแห้งหลุดครางเบาๆ ขณะพุงร่างให้ลุกขึ้นนั่งพิงผนังอย่างยากลำบาก ทั้งที่รู้ว่าของทุกชิ้นยังคงจัดวางเหมือนเมื่อสองปีที่แล้ว แต่ก็ยังกวาดตาสำรวจรอบห้องตามความเคยชิน กระทั่งพบว่าสิ่งที่เปลี่ยนไปไม่ใช่ข้าวของพวกนั้น แต่เป็นชุดที่สวมอยู่ต่างหาก

ไคยะกัดฟันลงจากเตียง ชมความเจ็บปวดเปิดประตูออกไป พบว่ามีสองแม่บ้านยืนเฝ้าอยู่หน้าห้อง หนึ่งในนั้นทำท่าจะวิ่งไปรายงาน

ใครสักคน เธอพลันยกมือเป็นเชิงสั่งให้หยุด ใช้สายตาคาดโทษแทน
ถ้อยคำดำหนิติเตียน ก่อนตรงดิ่งไปยังห้องสมุดที่อยู่อีกฟากหนึ่งแทบ
จะทันที

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“ขอเข้าไปนะคะ” ผู้มาเยือนไม่ลืมหอกกล่าวตามมารยาท เพิ่ง
พุดจบคนด้านในก็ตอบกลับมา

“อืม เข้ามาสิ”

ร่างบางเดินจ้ำจ๋อไปหยุดอยู่หน้าเสื่อของคนที่กำลังนั่งทำสมาธิ
เปิดประเด็นด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “หนูเคยบอกแล้วใช่ไหมว่าไม่ชอบ
ให้คนเข้ามายุ่งในพื้นที่ส่วนตัว ต่อให้เป็นมิสเองก็เถอะ”

“ไคยะไม่สบายไม่ใช่หรอ น้ำเลยเซ็ดตัวให้ นอกนั้นก็ไม่ได้แตะ
ข้าวของชิ้นอื่นเลยนะ” ดมิสาตอบโดยไม่ลืมหอก ยังคงกำหนดลมหายใจ
เข้าออกสม่ำเสมอ เสมือนกับว่าเรื่องภายนอกเป็นแค่สายลมแผ่วเบา
พัดแตะผิวกายเท่านั้น

คิวเรียวของคนฟังมุ่นเข้าหากัน สำหรับเธอแล้วนี่ไม่ใช่บาดแผล
สาหัส ถ้าแค่นี้ยังอดทนไม่ไหว เธอคงได้กลายเป็นพวกไร้ประโยชน์
อย่างที่คนอื่นตราหน้าจริงๆ

“ไม่ใช่ครั้งแรกซะหน่อย นอนตื่นมาเดี๋ยวก็หาย ไม่ต้องให้มิส
เสียเวลาหรอก”

“น้ำรู้ว่าไม่ใช่ครั้งแรก แต่หวังว่ามันจะเป็นครั้งสุดท้ายสักที”
ภาพรอยฟกช้ำสีม่วงคล้ำปรากฏขึ้นในห้วงความคิด ในที่สุดดมิสาก็
เลือกลืมหอกตามองหลานสาวผู้ดีอรัน ตั้งใจย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงจริงจัง
“พีคิโยะยกหลานให้อยู่ในการดูแลของน้ำแล้ว ดังนั้นตัดใจซะเถอะ
ไคยะ ยอมรับความจริงว่าหลานไม่มีวันจบภารกิจนี้ได้”

“ตราบไตที่หนูยังมีเวลาเหลือ หนูไม่มีวันยอมแพ้”

“อย่าลืมหอกสิไคยะ หลานแพ่ตั้งแต่สิบปีที่แล้ว ดังนั้นต่อให้หลาน

สิ่งเวทย์ชีวิตก็ไม่มีวันสมบูรณ์แบบอย่างที่เราต้องการ มันยังไม่สายเกินไปที่จะกลับมาใช้ชีวิตแบบคนธรรมดา...”

เพลิง!

ยังไม่ทันสิ้นเสียง มือเล็กปลิ้นคว้าแจกันบนโต๊ะเหยียดลงพื้น เศษกระเบื้องขาวขุ่นแตกกระจายไปทั่ว น้ำสีเหลืองอ่อนแผ่ขยายเป็นวงกว้าง สุดท้ายก็เปียกบริเวณขอบเสื้อ ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบ คนที่นั่งอยู่กลับไม่ขยับหลบเลยแม้แต่นิดเดียว

“มิสะเองก็แพ้เหมือนกันไม่ใช่หรือ เพราะแพ้ถึงต้องมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ สุดท้ายแล้วมิสะก็ไม่ต่างอะไรกับคนทรยศพวกนั้น แต่หนูไม่ใช่ หนูทำได้ดีกว่ามิสะ ทำได้ดีกว่ามากๆ ด้วย!” โคยะหน้าแดงเพราะความอับอายปนโมโห เรื่องที่เธอไม่ผ่านบททดสอบเป็นเหมือนแผลเรื้อรังยากจะรักษา ถูกสะกัดตอนไหนก็ยิ่งเจ็บแปลบอยู่เช่นเดิม

“ว่ามาสิ ข้อไหนที่โคยะทำได้ดีกว่านี่” ดมิสาลุกขึ้นยืน เธอสูงกว่าหลานสาวสิบห้าเซนติเมตร มากพอที่จะทำให้อีกฝ่ายเงยหน้าสบตา “กายภาพ วิชาการ หรือการควบคุมอารมณ์ หลานคิดว่าน้ำกลับไปอยู่ในจุดเดิมไม่ได้หรอก เทียบกับหลานแล้วน้ำยังมีทางเลือกกว่ามาก น้ำแค่เลือกทางที่เป็นตัวน้ำจริงๆ ไม่ใช่ให้คนอื่นมาขีดเส้นบงการ โดยเฉพาะเส้นทางนองเลือดที่ไม่รู้จะจบสิ้นเมื่อไหร่”

แรกเริ่มเธอฉุนกับคำพูดพวกนั้นอยู่ไม่น้อย แต่พอเห็นดวงตากกลมโตแดงกำขึ้นเรื่อยๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าไม่ควรถือสาหาความกับเด็ก ปลิ้นยกมือลูบกลุ่มผมนุ่มสลวยด้วยความอ่อนอกอ่อนใจ ทว่ากลับถูกปิดออกทันควัน

เผียะ!

“อย่าแตะต้องตัวหนู!”

แพทย์สาวถอนหายใจ ทุกครั้งที่ปะทะคารมกัน ความสัมพันธ์ก็จะเหินห่างไปอีกก้าว ตอนนี้เธอและหลานสาวแทบจะยืนกันคนละ

ขอบโลกอยู่แล้ว ดังนั้นเธอจึงเป็นฝ่ายยกธงขาวก่อนที่คนตรงหน้าจะเดินหนี

“เอาละๆ น้ำขอโทษ น้ำผิดเอง ต่อไปน้ำจะไม่เข้าไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องส่วนตัวของไคยะอีก เขาเป็นว่าหลานอยากทำอะไรก็ตามสบายขอแค่พวกเราเลิกทำสงครามเย็นกันได้อีกไหม”

ไคยะนั่งงั้นเมื่อได้ฟังคำขอโทษ ความโกรธกรุ่นเมื่อครู่ค่อยๆ เบา ลง ยอมรับว่าตัวเองทำตัวไม่น่ารักก่อน ถึงอย่างไรมิสะก็เป็นผู้หญิงคนเดียวที่เธอมีที่นี่ หากไม่มีอีกฝ่าย...เธอก็แทบไม่เหลือใครแล้ว

“เย็นนี้มีสะจะอยู่กินข้าวที่บ้านรีเปลา” สุดท้ายก็วางทิวฐิตามออกไป เธอนั่งกินข้าวบนโต๊ะอาหารสิบที่นั่งคนเดียวรวมเดือน คงจะดีถ้ามีคนมาคลายความเหงาบ้าง

แพทย์หญิงดมิสาชำเลื่องมอณาพิกา ก่อนจะให้คำตอบด้วยแวตารู้อีกผิด “ขอโทษนะไคยะ น้ำต้องกลับไปก่อนหกโมงเย็น เอาไว้ครั้งหน้านะ”

ดวงตาสีน้ำหมึกหลุบซ่อนความรู้สึก ครั้งหน้า...แปลว่าเมื่อไหร่แต่ถึงกระนั้นก็ได้เฝ้าถามให้หายแคลงใจ ยังคงพยักหน้าอย่างว่าง่ายเหมือนทุกครั้ง

“ครั้งหน้าก็ได้คะ ไม่เป็นไร”

ตั้งแต่ที่ไคยะจำความได้ เธอรู้อยู่เสมอว่าตนเองเป็นพวก อยู่ไม่นิ่ง ทั้งยังชอบความครึกครื้นเป็นที่สุด ดังนั้นความสุขในวัยเด็กของเธอคือการเล่นกับพวกพี่น้องที่โรงฝึก เธอตัวเล็กที่สุด แต่ก็วิ่งไวที่สุด ทุกครั้งที่เล่นวิ่งไล่จับ น้องคนนั้นมักจะคว้าตัวเธออยู่ เธอเผยสีหน้าภูมิใจอย่างไม่ปิดบังเวลาที่พวกเขาเปรียบเทียบว่าเธอปราดเปรียวเหมือนแมว และพยักหน้ารับอย่างตรงไปตรงมาเวลาได้ยินผู้ใหญ่ชื่นชมว่าเปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์และพรแสวง ไม่ใช่แค่คนรอบตัว แม้

กระทั่งตัวเองยังถูกหล่อหลอมให้เชื่อว่าโตขึ้นจะต้องมีชีวิตราบรื่น เป็นผู้สืบทอดที่ทุกคนภาคภูมิใจแน่ๆ

สิ่งที่พวกเขาหรือแม้แต่ตัวเองยังคิดไม่ถึงก็คือ...เธอไม่ผ่าน บททดสอบการก้าวข้ามสู่ความเป็นผู้ใหญ่ทั้งสองรอบ กลายเป็นของ มีตำหนิไร้ค่าในสายตาทุกคน ถูกโยนออกมาจากบ้านเกิดให้มาทำ ‘ภารกิจ’ ที่ตลอดยี่สิบปีมานี้ไม่มีใครทำสำเร็จ และถ้าเธอทำไม่ได้...จะ ไม่มีสิทธิ์กลับไปที่นี่อีกตลอดกาล

“เส้นไม่นิ่งเลย คิดถึงเรื่องอะไรอยู่หรือ”

“คิดถึงต้นวิสทีเรียไงคะ อาจารย์ปลื้มให้หัวข้อฤดูใบไม้ผลินี้ละ” ไคยะยกไหล่ตอบ ตั้งแต่ย้ายมาประเทศไทยเธอเรียนรู้การพูดโกหก จนชิน พอคนเห็นว่าเป็นเด็ก คนส่วนใหญ่มักเลือกที่จะไม่ถือสา

“ศิลปะคือจินตนาการ แต่บางครั้งศิลปะก็สะท้อนความจริงนะ ไม่เชื่อลองมองด้วยตัวเองสิ” ผู้พูดเป็นชายวัยกลางคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาพอสมควร นอกจากเป็นอาจารย์พิเศษด้านศิลปะชื่อดังที่คนแทบจะอัญเชิญขึ้นพานไปสอน ยังรับหน้าที่เป็นเพื่อนต่างวัยให้แก่สาวน้อยลูกครึ่งหัวร้อนตรงหน้า

มือที่ถือพู่กันหยุดชะงัก ดวงตาสีน้ำหมึกพลันพิจารณาภาพวาด กิ่งไม้เบื้องหน้า เส้นสีน้ำตาลหม่นผสมดำทั้งแข็งกระด้างและโดดเด่นยวบ ให้ความรู้สึกเหมือนต้นไม้ยืนต้นตายในฤดูหนาวมากกว่าต้นวิสทีเรีย ในฤดูใบไม้ผลิ ไม่แปลกที่จะถูกจับแท้จได้

“นี่ไง เติมดอกไม้เข้าไปก็สวยแล้ว ศิลปะไม่มีคำว่าผิด อาจารย์ปลื้มสอนเองนี่คะ” หญิงสาวแก้ตัวขำๆ คุๆ ขณะแต่งแต้มสีชมพูเพิ่มลงไป ทว่ากลับยิ่งเพิ่มความขัดแย้งให้ภาพวาด ยิ่งแก้ไขมากเท่าไร ผลลัพธ์ยิ่งออกมาแยกว่าเดิม สุดท้ายก็ตวัดปลายพู่กันไปมามั่วๆ หากไม่ใช่คนวาดคงมองไม่ออกว่ามันเคยเป็นต้นไม้มาก่อน

“ไคยะ”

“อาจารย์ปลื้มไม่ต้องเสียตายหрок แคของไร่ประโยชน์ขึ้นเดี่ยว
เอง” กล่าวพลางตวัดพู่กันทำลายภาพที่อุตสาห์นั่งหลังขดหลังแข็งวาด
เกือบสองชั่วโมงทิ้งอย่างไม่นึกเสียตาย เลิกฝืนในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

“ทำกับศิลปะเกินไปแล้ว ถ้าอยู่ที่มหาวิทยาลัย อาจารย์จะเอา
พู่กันเบอร์ยี่สิบเคาะหัวเรา แต่เพราะคุณดมมียาฆ่าย้านักย้านานว่าห้ามใช้
ความรุนแรง อาจารย์เลยจะไม่ทำ”

“ถ้าอยากทำก็ทำได้นะคะ ตอนอยู่ญี่ปุ่นหนูโดนครูฝึกเอาซิไน²
ตีประจำเลย เป็นรอยเท่านี้ ตีแล้วก็ต้องลุกขึ้นมาให้ได้ด้วย ห้ามพริ้ว
พรรณนาว่าเจ็บ ไม่งั้นจะโดนหนักกว่าเดิม เพราะฉะนั้นต่อให้อาจารย์
ปลื้มตีหนักก็ไม่โอดครวญหрок” สาวลูกครึ่งคุยจ้อ ขณะที่เลิกก็ทำมือ
ประกอบไปด้วย ด้วยความที่มีเพื่อนที่เป็นคน ‘ปกติ’ น้อยมาก จึงไม่รู้
เลยว่าสิ่งที่พุดออกมาผิดปกติมากแค่ไหน

“อาจารย์สอนศิลปะนะ ไม่ได้สอนต่อยตี”

“การต่อยตีคือศิลปะแขนงหนึ่ง” ไคยะกะพริบตาปรับด้วยความ
งุนงง สุภาษิตไทยก็มีคำว่ารักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี ไฉนคนเป็นอาจารย์
ถึงกังวลกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง ดั่งนั้นจึงเน้นย้ำด้วยแวตามุ่งมั่น “อาจารย์
จะพลังมือตีแรงหน่อยก็ไม่เห็นเป็นไร ตีแล้วจะได้จำ พอจำแล้วจะได้
ไม่ทำผิดซ้ำซากอีก”

หมดคำจะกล่าว...

อาจารย์ปลื้มได้แต่มองคนรุ่นลูกด้วยแวตาวอกว้าง เขาได้รับสอน
เด็กคนนี้ก็เพราะคุณดมมียาเคยช่วยรักษาภรรยาที่ป่วยเป็นมะเร็งระยะ
ที่สามไม่ให้ลุกลามไปมากกว่านั้น ตอนที่เจอหลานสาวคุณดมมียา
ครั้งแรก เขาได้รับคำเตือนอยู่ก่อนแล้วว่าอีกฝ่ายมีอารมณ์ไม่ปกติ นึก
ไม่ถึงว่าเด็กสาววัยสิบหกจะอารมณ์รุนแรงถึงขั้นน่ากลัว ไม่พอใจ

² ดาบไม้ไผ่ เป็นอุปกรณ์ในการฝึกศิลปะการต่อสู้เคนโด

เป็นต้องทำลายข้าวของ บางทีก็โกรธจัดจนลงมือทำร้ายตัวเอง ตัวเขาเป็นแม่พิมพ์ของชาติก็จริง ทว่าไม่เคยรับมือเด็กมีปัญหา เย็นวันนั้นถึงกับรีบแน่นไปขอใช้หนี้บุญคุณด้วยวิธีอื่นแทน

อย่างไรก็ตาม คุณดมิสซาเลือกที่จะขออภัยเธอ และยังเปิดอกบอกเล่าปัญหาครอบครัวอย่างไม่ปิดบัง ตอนใดจะอยู่ที่ญี่ปุ่นเรียนแบบโฮมสกูลมาตลอด ด้วยความที่อยู่แบบครอบครัวใหญ่จึงพอมีเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันอยู่บ้าง แต่เพราะปัญหาบางอย่างทำให้อีกฝ่ายถูกส่งตัวมายังประเทศไทยแบบไม่เต็มใจนัก

แรกเริ่มคุณดมิสซาก็ส่งหลานสาวเข้าเรียนที่โรงเรียนนานาชาติชื่อดัง ทว่าการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย บวกกับการที่เด็กคนนี้มีปัญหาเรื่องการเข้าสังคมอยู่แล้ว จากการทะเลาะกันแบบเด็กๆ ที่ผู้ใหญ่มองข้าม ใครจะเชื่อว่าวันหนึ่งมันจะนำไปสู่การที่อีกฝ่ายตั้งใจลักเพื่อนร่วมชั้นเรียนตกบันไดแขนหักสามคน สุดท้ายจึงต้องนำตัวกลับมาเรียนแบบโฮมสกูลเหมือนเดิม

สารภาพตามตรงว่าเขาเองก็เคยระแวงเด็กคนนี้ แต่มีครั้งหนึ่งที่อีกฝ่ายขอให้เขาเล่าเรื่องมหาวิทยาลัยให้ฟัง เขาก็ทำตามคำขอแบบไม่คิดอะไร พอมาสอนครั้งต่อมา กลับพบว่าลูกศิษย์อายุน้อยไปสรรหาเครื่องแบบนักศึกษาามาใส่ ทั้งยังให้เหตุผลด้วยสีหน้าแจ่มใสว่าอยากเลียนแบบลูกศิษย์คนอื่นๆ ของเขาบ้าง

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาพบว่าใคร่ไม่ใช่เด็กมีปัญหา แต่เป็นวัยรุ่นที่อยากออกไปใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาคนหนึ่ง นำส่งสารที่ต้องมาติดแหงกอยู่ในบ้านหลังโต อยู่ในสภาพแวดล้อมที่คนในครอบครัวเลือกสรรว่าดี ไม่มีโอกาสได้รู้ว่าสังคมข้างนอกจริงๆ มันเป็นอย่างไ

นี่ก็ล่วงเข้าปีที่สองแล้ว เขาเองก็ไม่อยากจะทำไปทำตามหน้าที่ จะเปลี่ยนเป็นให้ความเอ็นดูอีกฝ่ายเหมือนลูกเหมือนหลานได้ถึงขนาดนี้

“อาจารย์เกือบลืมนี่ไปเลย วันศุกร์หน้ามหาวิทยาลัยที่อาจารย์สอนมีงานโอเพนเฮาส์ อิม...จะอธิบายว่าไงดี เหมือนเปิดให้เด็กมัธยมเข้าไปดูสถานที่และบรรยากาศของคนที่ยากเรียน เด็กๆ จะได้มีกำลังใจอ่านหนังสือสอบ ไคยะอยากมาดูไหม”

ลูกศิษย์อายุน้อยทำหน้าที่ครุ่นคิด แล่ถามด้วยแววตาออกไปทางซุกซน “หนูไปได้หรือคะ ถ้าถูกจับได้ว่าไม่ใช่เด็กมัธยมจะทำยังไง อาจารย์ก็รู้ว่าหนูไม่ถนัดหาข้อแก้ตัว หนูถนัดใช้กำลัง”

“คนเยอะเยอะ ไม่มีใครสนใจหรอก” อาจารย์ปลื้มส่ายหน้าไม่ลืมนั่นย่ำเรื่องสำคัญอีกอย่าง “แต่ต้องสัญญาว่าก่อนจะทำตัวดีๆ และห้ามไปมีเรื่องกับใครโดยเด็ดขาด ไมอย่างนั้นจะไม่มีครั้งหน้าแล้ว”

ไคยะพยายามซ่อนความลึงโลดเอาไว้ให้ลึกที่สุด เธอกำลังหาข้ออ้างโดดเรียนวิชาอื่นพอดี ถ้าเธออาจารย์ปลื้มมาอ้าง น่าสาวก็จะว่าอะไรเธอไม่ได้ อีกอย่างต่อให้เธอมีเรื่องจริง คนตรงหน้าก็ไม่มีทางรู้ หลอกอาจารย์ง่ายกว่าหลอกแพทย์หญิงเยอะ!

“ก็ได้ค่ะ หนูจะพยายามยบหนอพองหนอกี้แล้วกัน”

เครื่องแบบนักเรียนหลายสิบชุดกระจัดกระจายเต็มพื้น

ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนเอกชน โรงเรียนรัฐบาล อาชีวศึกษา พาณิชยการ แม้กระทั่งชุดยูวกาชาดและชุดเนตรนารีก็มี หรือจะเป็นชุดนักศึกษาเสื้อไซซ์รัดตัวไปจนถึงเสื้อตัวหลวมโพรงกระโปรงยาวตั้งแต่สามคืบจนถึงตาดุ่มก็ครบ มีให้เลือกทุกแบบทุกประเภทที่ต้องการ ต่อให้เป็นร้านขึ้นชื่อในห้างสรรพสินค้าก็ยังไม่ครบคลุมเท่านี้ เรียกได้ว่ารวมเครื่องแบบของวงการศึกษาจากทั่วทั้งประเทศมาไว้ที่เดียวก็ไม่เกินจริง

ทว่า...ผู้รั้อค้นกลับยังไม่พบแบบที่ถูกใจ

ไคยะนั่งขัดสมาธิหน้าตู้เสื้อผ้าใหญ่ยักษ์ ค่ำว่าโทรศัพท์มือถือเถือมา

ค้นหาคำว่า ‘Open House’ เพื่อดูเป็นแนวทางการแต่งตัว เวลาออกไปข้างนอกเธอไม่ชอบทำตัวแปลกแยกจากคนอื่น เลยคิดว่าถ้ามีคนกลุ่มไหนมากที่สุด เธอก็จะใส่ชุดนั้นแหละ

ชุดทำยาก็มาจบที่ชุดนักเรียนรัฐบาล...อีกแล้ว

หญิงสาวซ่อนตามองคนในกระจก ภูมมน้ำมำที่ยาวขึ้นจนทิ่มตา ก่อนเปิดลิ้นชักค้นหากรรไกรเหล็ก ค่อยๆ เล็มส่วนที่เกินออกมาอย่างระมัดระวัง แต่เพราะอาการบาดเจ็บบริเวณสี่ข้างกำลังปวดหนึบได้ที่ ผื่นยกขนได้สัปดาห์เป็นต้องหมดแรง งานที่ควรจะเสร็จภายในสิบนาทีกลับกินเวลาไปเป็นครึ่งชั่วโมง อีกทั้งพอยู่คนเดียวเงียบๆ คำพูดน่าโมโหก็ดังขึ้นในหัว

‘...โทษทีวะ คนอย่างพี่เบามือไม่เป็น’

เคยได้ยินกิตติศัพท์ของหน่วยรังผึ้งที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตมานานปี แต่ก่อนหน้านี้ ‘องค์กร’ เสียคนมีฝีมือไปมาก หากเล็งการเผชิญหน้ากับภาครัฐเจ้าถิ่นได้จะดีกว่า ตลอดสองปีมานี้เธอเลยไม่เคยเฉียดกรายเข้าไปใกล้คนในเครื่องแบบ ไม่คิดเลยว่าสุดท้ายยังจะโคจรมาพบเจอด้วยตัวเอง

ที่แรกเธอไม่ได้มีความคิดจะลงมือให้ถึงตาย แต่รู้แล้วว่าจะทำให้สลับเท่านั้น ทว่าผึ้งปากเสียนั่นดันกัดไม่ยอมปล่อย ดังนั้นจึงมีแวบหนึ่งที่เธอตั้งใจจะ ‘ปิดปาก’ อีกฝ่ายจริงๆ เพราะถ้าถูกพวกเจ้าหน้าที่จับตัวได้...ผลลัพธ์ต้องไม่คุ้มกันแน่

ได้เผชิญหน้ากับคนจากหน่วยรังผึ้งก็ดี ต่อไปจะได้ไม่พลาดกับเรื่องเดิมๆ อีก แต่สิ่งที่เธอไม่แน่ใจคือผึ้งนั้นจะจำลักษณะของเธอได้มากน้อยแค่ไหน ต่อไปพกแคริบบินผูกผมอย่างเดี๋ยวงคงไม่พอ อาจต้องพกอาวุธอย่างอื่นติดตัวด้วย ถ้าเกิดเหตุการณ์ชั่วร้ายจะได้ลงมืออย่างรวดเร็ว

“หี อีหนูบ้านแกสิ” เจ้าของดวงตาสีน้ำหมึกก่นดำขณะจัดแต่ง

ทรงผม หงุดหงิดที่ตัวเองอ่อนซ้อมจนฝีมือตก ถึงได้พลาดให้ฝั่งตำรวจ
นำตายนั้นซ้อมเป็นกระสอบทรายไปหลายหมัด ทว่าดำได้ไม่เท่าไร
สายตาดันหลุดก็กำที่ข้อมือว่างเปล่า ได้แต่กะพริบตาถี่ๆ อยู่หลายรอบ
ไม่...เธอไม่ได้ตาดำ

สร้อยข้อมือหาย!

ร่างบางลุกพรวดด้วยความตื่นตระหนก ลืมอาการบาดเจ็บ
ก่อนหน้านี้ไปสิ้น เธอวิ่งไปค้นตะกร้าผ้าที่ใส่แล้ว ค้นภายในห้องนอน
ค้นทุกซอกทุกมุมที่เดินผ่านตลอดหลายวันมานี้ ยอมแม้กระทั่งวิ่ง
หน้าตั้งไปห้องสมุดอีกรอบ

“คุณป้าช่วยค้นหาสร้อยข้อมือหน่อยค่ะ ฉันเผอิญทำหล่นที่ไหน
ก็ไม่รู้”

น้อยครั้งที่เธอจะขอความช่วยเหลือจากคนอื่น บวกกับท่าทาง
กระวนกระวายที่น้อยครั้งจะแสดงออกมาให้เห็น เหล่าแม่บ้านจึงต่าง
รวมตัวกันช่วยหาของที่หายไปทั่วทุกที่อย่างไม่มีร้อ

อยู่มาสองปีบ้านปริมาสเพิ่งจะคึกคักเป็นครั้งแรก แต่เป็นสถาน-
การณ์ที่เธอไม่คิด ไม่ฝัน และไม่เคยมองให้มันเกิดขึ้น

กระทั่งผ่านไปหลายชั่วโมง หนึ่งในนั้นก็เข้ามารายงานด้วย
แววตาผู้ลึกลับ

“คุณไคยะ ดิฉันให้คนหารอบๆ แล้ว แต่...ไม่พบค่ะ”

ลมหายใจของคนฟังสะดุดก็ ก่อนทิ้งตัวบนโซฟาอย่างหมด
เรี่ยวแรง สีหน้าที่เพิ่งมีสีสันทกลับไปซีดเซียวอีกรอบ ถ้าไม่อยู่ในบ้านก็
แสดงว่าหายข้างนอก เช่นนั้นยังจะมีโอกาสได้คืนอยู่อีกหรือ

‘ไปซะไคยะ...ไปแล้วอย่ากลับมา พี่สาวคนนี้จะสืบทอดตำแหน่ง
ของคุณแม่เอง’

ไคยะพลันอยากหัวเราะอย่างไม่มีเหตุผล ทว่าสุดท้ายก็กัดฟัน
ข่มกลั้นเอาไว้ได้

กระทั่งของสำคัญชิ้นสุดท้ายยังรักษาไว้ไม่ได้ เหมือนกับที่คนอื่น
ว่าไว้ไม่มีผิด คนไร้ค้าย่อมไร้ค่าอยู่วันยังค่ำ สมควรแล้วที่ไม่มีใคร
ต้องการ

“คุณไคยะจะให้พวกดิฉัน...”

“ช่างเถอะ”

“คุณไคยะ...”

“มันไม่ควรเป็นของฉันตั้งแต่แรกอยู่แล้ว”

3

คำเตือน

งาน Open House ของมหาวิทยาลัยยังคงมีผู้คนที่ความสนใจไม่เสื่อมคลาย โดยเฉพาะกับเด็กมัธยมปลายที่ส่วนใหญ่ต่างก็มีคณะที่ใฝ่ฝันจะเข้าเรียนกันอยู่แล้ว การเปิดพื้นที่เช่นนี้จะทำให้เห็นว่าแต่ละคณะมีการเรียนการสอนยังไง อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องมือครบครันหรือเปล่า และบรรยากาศตรงกับที่คิดเอาไว้ไหม ช่วยกระตุ้นความกระตือรือร้นในการสอบแข่งขันได้เป็นอย่างดี ดังนั้นแต่ละซุ้มจึงมีผู้เข้าชมร่วมกิจกรรมกันเนืองแน่น

“ทางนี้ตอร์ติญาแจกฟรึน้ำ ทำใหม่สดๆ ร้อนๆ น้องคนไหนอยากลอง เข้ามาชิมกันได้นะคำ”

“ใครอยากได้แนวข้อสอบ มาลงชื่อไว้ได้เลย พวกพี่รวบรวมไว้ให้ที่นี่แล้วจ้า”

นักศึกษาหนุ่มสาวมองซ้ายมองขวา ก่อนถัดเข้าไปเลือกเหยื่อที่เดินอยู่คนเดียว “น้องจ้า สนใจร่วมกิจกรรมกับซุ้มพี่ไหม มีของรางวัลแจกด่วนนี่”

เหยื่อสาวมุ่นหัวคิ้ว ยังไม่ทันได้ตอบรับหรือปฏิเสธ หนึ่งในนั้นก็ดันแผ่นหลังให้เข้าไปในซุ้ม

“ไม่ยากหรอก เชื้อพี่ ถ้าวามาสงูกันเนอะ”

ทันทีที่เหยื่อรายใหม่เข้ามา ก็ได้รับความสนใจจากทุกคน เด็กสาวสวมชุดนักเรียนเรียบริ้ว คลุ่มทับด้วยเสื้อแขนยาวสีขาว ผมนี่มัดรวบด้วยริบบิ้นสีขาวยาวถึงกลางหลัง ปล่อยผมหน้าม้าดำขลับตัดกับใบหน้าเนียนกระจ่าง รับกับดวงตาสีน้ำหมึกกลมโต จมูกเล็กได้รูปและปากอวบอิมแดงระเรื่อ ส่วนสูงไม่มากไม่น้อย ทว่าชุดนักเรียนแบบรัดเข็มขัดพอดีตัวขับเน้นสัดส่วนอก เอว สะโพกชัดเจนมาก โดยเฉพาะเมื่อยืนรวมกันกับคนอื่นๆ ยิ่งให้ความรู้สึกโตเกินเด็กมัธยมปลายไปหลายระดับ ไม่ใช่ว่าดูแก่แดดเกินอายุ เป็นความรู้สึกแบบสาวสะพร้งมากกว่า

หนุ่มๆ รุ่มพี้ในคณะจ้องจันตาค้างกันเป็นแถบๆ แต่เพราะอยู่ในสถานศึกษาจึงต้องสำรวมกิริยา หลังจากกระแอมกระไอแก้ไอก็ประกาศกฎการเล่นเกมให้ทุกคนทราบ

“คืออึ้งนะครั้นน้อง จะมีคำถามขึ้นที่หน้าจอยี่สิบข้อ เป็นข้อสอบจริงของปีที่แล้ว พวกพี่จะให้เวลาข้อละสี่สิบห้าวินาที น้องแต่ละคนจะมีกระดาษคำตอบของตัวเอง ตอบข้อไหนก็กาลงในนั้นนะเออ จากนั้นพี่มุกจะรวบรวมไปตรวจ”

ผู้พูดผายมือไปยังสาวสวยที่ห้อยป้ายชื่อ ‘พี่มุก’ ซึ่งอธิบายต่ออย่างไหลลื่น

“คนได้คะแนนเยอะสุดจะได้ชุดอุปกรณ์เครื่องเขียนเซตใหญ่ รองลงมาเป็นกระเป๋าผ้า อันดับที่สามจะได้สมุดโน้ต ส่วนอันดับที่เหลือจะได้ปากกา บอกเลยว่าของพวกนี้คณะพี่สั่งทำขึ้นมาเพื่อน้องๆ ที่มางานโอเพนเฮาส์โดยเฉพาะ ไม่มีขายที่ไหนน้า มีแจกแค่ที่นี่ที่เดียวเท่านั้น ฉะนั้นทุกคนสู้ๆ นะคะ”

เหล่านักเรียนเขียนชื่อลงกระดาษคำตอบด้วยใจอี๊กเหิม มีแค่หนึ่งคนที่จ้องมองกระดาษแผ่นบางด้วยแววตากรุ่นคิด ลังเลอยู่นาน จวบจนสัญญาณเริ่มเกมดังขึ้น สุดท้ายก็ตัดสินใจเขียนชื่อ ‘KAI’ ลงไป

เพื่อไม่ให้น้องๆ เสียกำลังใจ แบบทดสอบจึงเรียงจากง่ายไปหายาก ดังนั้นสิบข้อแรกทุกคนจึงดูคึกคักกันอยู่ แต่พอเข้าข้อที่สิบเอ็ด มีหลายคนทีลुकจนจนทำไม่ทัน หากตัดสินด้วยตาเปล่า มีเพียงสี่คนเท่านั้นที่กำลังทำขิงที่หนึ่งกันอย่างดูเด็ด

ไคยะวงคำตอบแทบจะทันทีที่เห็นโจทย์ แบบทดสอบเด็กเล่นพวกนี้ไม่ทำให้ลึนเบลอแรงคิดด้วยซ้ำ อาจารย์พิเศษที่มีสะกดเลือกมาสอนเธอให้ทำแบบฝึกหัดโหดหินกว่านี้หลายเท่า และยังต้องได้คะแนนเก้าในสิบ หากทำเสร็จไวก็จะเลิกเรียนไว คนรักอิสระเช่นเธอมีหรือที่จะโอ้เอ้ ร้อยข้อภายในยี่สิบนาทีก็เคยทำมาแล้ว ระหว่างที่รอข้อต่อไปจึงกวาดมองบรรยากาศคึกคักไปด้วย

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเข้ามาในมหาวิทยาลัย สถานที่แห่งนี้ให้ความรู้สึกต่างจากเวลาไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้าลิบลิบ อย่างน้อยเธอก็ไม่เคยเห็นเด็กมัธยมรวมตัวกันมากมายขนาดนี้มาก่อน มีทั้งมาเป็นกลุ่ม มาเป็นคู่ หรือแม้กระทั่งมาคนเดียว ไม่มีใครสนใจตัวตนของเธอสักนิด นั่นทำให้เธอไม่รู้สึกแปลกแยกจากคนอื่น ถือว่าตัดสินใจไม่ผิดที่ออกมาตามคำชวน

“ข้อที่สิบแปด...”

“โอ้มุก” เสียงท่มจากชายหนุ่มนิรนามเอ่ยแทรกขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ก่อนที่เจ้าตัวจะเดินอาดๆ เข้ามาในซุ้ม

ด้วยสวนสูงร้อยแปดสิบหกทำให้ผู้มาใหม่กลายเป็นยักษ์ปักหลั่นของที่นี่ทันที แคมไม่ใช่ยักษ์ธรรมดา แต่เป็นยักษ์ที่รักสุขภาพ ต่อให้สวมเสื้อยืดคอปวยก็ยังเห็นกล้ามเนื้อเป็นร่องชัดเจน ดังนั้นถึงบริเวณรอบๆ จะมีมนุษย์เพศชายจำนวนไม่น้อย แต่ไม่มีใครแผ่กลิ่นอายแบบบุรุษเพศออกมาได้มากเท่าเขา

“พีนิลมาแล้วหรือ” นอกจากเจ้าของชื่อที่ยิ้มแฉ่งต้อนรับผู้มาใหม่ สาวน้อยคนอื่นๆ ต่างยิ้มขวยเขินให้พี่ชายสุดหล่อของเพื่อน เจอ

ก็ครั้งก็ทำได้เพียงไหว้สวยๆ ทักทาย ไม่เคยกล้าเข้าไปชวนคุยมากกว่า
นั้น

แม้คนที่ถูกเรียกว่า ‘พีนิล’ จะสวมหมวกเก็บปิดบังผมกระเซอะ
กระเซิง ก่อให้เกิดเงาสีเข้มมออยู่บนหน้า แต่กลับไม่อาจปิดบังนัยน์ตา
คมกริบเป็นประกายได้

ชายหนุ่มพยักหน้าแทนคำตอบ คิ้วเข้มเล็กขิ้นเล็กน้อยยามเอ่ย
ทวงค่าเสียเวลา “ค่าน้ำมันสามร้อย จ่ายสด งดเชื้อ เปื่อทวง”

“พีนิลอย่ามางก ที่สาวอะเลี้ยงได้ ที่กับน้องกับน้องอะเก็บทุกบาท
ใจร้ายเกินไปปะ”

“เอาไป หนัก” กล่าวพลางยื่นสัมภาระคืนให้แก่น้องสาวด้วยมือ
ข้างเดียว

“ซี!” มณีมุกดาแยกเขี้ยวใส่ขณะรับถุงหนักอึ้งมาไว้ในอ้อมกอด
จังหวะนั้นเสื้อแขนยาวพลันร่นลงไป เผยให้เห็นสิ่งที่ไม่ควรมาอยู่บน
ข้อมือของเธอ

สร้อยข้อมือสีเงินเส้นเล็กส่องกระทบแสงแดดต่อหน้าต่อตา
‘เจ้าของ’ โจรฝึกหัดชะงักไปเล็กน้อย ทำท่าจะเอาของกลางไปซ่อนไว้
ข้างหลัง แต่มิวายถูกคนตาไวคว้าเอาไว้ทัน

หมับ!

“นี่แหขยับของพีมาหรือ!”

“แหะๆ มุกยืมใส่ชนิดเดียว เดี่ยวเอาไปคืนนะ ทำทวงไปได้” หญิง
สาวหัวเราะเสียงแห้งเมื่อถูกจับได้คาหนังคาเขา เมื่อคืนพี่ชายของเธอ
กลับมาค้างที่บ้าน ตอนแม่เก็บผ้าไปซักเจอเครื่องประดับชิ้นนี้ใน
กระเป๋าเลยใช้ให้เธอเอาไปคืน แต่เธอเห็นว่ามันสวยดีเลยถือวิสาสะ
เอามาใส่

“แกจะขยับอะไรของพีไปเล่นก็ได้ แต่อย่างน้อยก็ควรบอกกล่าว
กันบ้าง ไม่ใช่เอาไปดื้อๆ แบบนี้” ชายหนุ่มตำหนิเสียงเข้ม ผิดก็ต้อง

ว่าไปตามผิด ไม่ใจอ่อนให้แก่ท่าทางหูลู่คอตกของน้องสาว

“เอามานี้ ชั้นนี้ต้องใช้ทำงาน ไว้เดี่ยวชื่อของใหม่ให้”

“ซี! ของสาวก็บอกมาเถอะ ไม่ต้องมาอ้างงาน มองจากดาวอังคารก็รู้ว่าโกหก” ที่แรกมณีมุกดาคิดว่าโดนดูแแลกกับของก็คุ้มอยู่ไหนเลยจะคิดว่าต้องส่งคืน แบบนี้เธอก็เสียเปรียบนะสิ

“มุก มาเอาข้อสอบไปตรวจเร็ว น่องๆ รออยู่”

“โอเคๆ ไปเดี๋ยวนี้แหละ” รวากับเสียงสวรรค์ช่วยชีวิต หญิงสาวหันไปพยักหน้าให้เพื่อน ถือโอกาสตัดบทคนหวงของอย่างรวดเร็ว “พีนิลก็ไปซื้อใหม่ร้านเดิมเอาละกัน มุกจะเอาเส้นนี้”

“ไ้อ้มุก...”

มัดมือชกเสร็จก็วิ่งไปเก็บกระดาษคำตอบทันที ระหว่างนั้นรู้สึกถึงสายตาเย็นยะเยือกที่มแทงจากข้างหลังเป็นระยะ ไม่ต้องหันไปมองก็พอจะเดาต้นตอได้ว่าต้องเป็นพีนิลของเธอเป็นแน่

กระทั่งเก็บใบคำตอบจนครบ ไม่คิดเลยว่าพี่ชายข้างงานของเธอจะนั่งรอทวงของกลางด้วยสีหน้าบึ้งตึง เธอพลันหันไปแลบลิ้นใส่ตำราจนล้นมือจะตาย จะยอมเสียเวลามานั่งเฝ้าของชั้นเดียวทั้งวันก็ให้มันรู้ไป

“ระหว่างรอพี่มุกตรวจข้อสอบ พวกเรามาทำความรู้จักกันเถอะ พี่ชื่อพีได้งนะครับ ทางนั้นก็พีมะเหมี่ยว พี่หมีว และพี่กั๋งฟู ว่าแต่น้องๆ ชื่ออะไร มาจากโรงเรียนไหนกันบ้างเอ่ย”

ผู้ร่วมสนุกแนะนำตัวกันพอหอมปากหอมคอ จะเว้นก็แต่คนน่ารักที่เอาแต่เท้าคางนั่งเหม่อ ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับใคร ทางผู้จัดกิจกรรมเองก็ไม่ได้บังคับ เข้าใจว่าอาจเป็นเด็กสาวชื่อยายคนหนึ่ง

ไม่ถึงสิบนาทีมณีมุกดาก็กลับมาพร้อมกระดาษคำตอบที่ตรวจเสร็จแล้ว ท่ามกลางสีหน้าตื่นเต้นปนลุ้นระทึกของเด็กๆ เธอพลันส่งโพลีให้เพื่อนร่วมคณะประกาศรายชื่อผู้ชนะกิจกรรม

“คะแนนจากพี่มุกอยู่ในมือพี่แล้ว จุ้นพี่จะประกาศรางวัลสามอันดับแรกเลยน้ำ ที่สามน้องโซอี้ได้สิบหกคะแนน ที่สองน้องโบปอได้สิบเจ็ดคะแนน และที่หนึ่งได้ไปยี่สิบคะแนนเต็ม...น้องโก! เพื่อนๆ ปรบมือให้น้องโกหน่อยครับ”

แปะ! แปะ! แปะ!

เสียงปรบมือน้องอ้ออึ้งในซุ้ม ต่างก็สอดสายสายตามองหาคนที่ได้คะแนนเต็ม รอจนเสียงปรบมือหายไปจนหมดก็ยังไม่มีการแสดงตัวพิธีกรพลันต้องประกาศเรียกอันดับหนึ่งอีกครั้ง

“น้องโกอยู่ไหนเอ่ย นี่กระดาศคำตอบของน้องครับ”

“เธอๆ ชื่อโกปะ” เด็กสาวผมสั้นสะกิดคนนั่งข้างๆ อีกฝ่ายถึงได้ออกจากภวังค์ เห็นดังนั้นจึงพยักพืดไปทางกระดาศคำตอบเบื้องหน้า “คนชื่อโกได้ที่หนึ่งอะ ไช้เธอปะ”

“เฮ้ คนก็ครบน้ำ หรือว่าพี่อ่านผิด K-A-I น้องโก น้องไข น้องไค...”

“อยู่นี่คะ”

“เจอตัวแล้ว” ผู้ดำเนินกิจกรรมยิ้มกว้างกว่าปกติเมื่อเห็นว่าเป็นสาวน้อยคนสวย เอ่ยถามเสียงหวานเชื่อมจนกลุ่มเพื่อนลอบกลอกตามองบน “เอ...สรุปว่าน้องชื่ออะไรหรือครับ”

“โก๊ะ ชื่อโก”

ฉนิลกาฬละสายตาจากจอโทรทัศน์ไปยังผู้พูด เขารู้สึกคล้ายคลึงคล้าว่าเคยได้ยินโทนเสียงแบบนี้ที่ไหนมาก่อน จังหวะที่เจ้าของชื่อรับรางวัลเสร็จเหมือนจะหันมาสบตากับเขาพอดี ดวงตาสีน้ำหมึกคู่นั้นกวาดมองเขาตั้งแต่หัวจดเท้าประหนึ่งพิจารณาบางอย่าง แต่เพียงเสี้ยววินาทีก็กลับมาเป็นประกายไร้เดียงสาดังเดิม ริมฝีปากแดงระเรื่อ ยกโค้งเล็กๆ คล้ายเอียงอาย ไม่นานก็หมุนตัวกลับไปนั่งที่เดิม

แปลก...แปลกมาก ทั้งที่ไม่ยกจำได้ว่าเคยเจอคนหน้าตาแบบนี้

แต่กลับให้ความรู้สึกคุ้น...โคตรๆ

ชายหนุ่มรู้สึกตัวว่านั่งจ้องจนถึงขั้นเสียมารยาท แต่แล้วใครจะสนใจ เหตุเพราะช่วงนี้เพิ่งเจอเรื่องประหลาดมา เขาจึงลองเปรียบเทียบเด็กนักเรียนตรงหน้ากับคนร้ายที่กำลังตามหาอย่างถืดถืด ตั้งแต่ทรงผม ขนาดตัว รวมถึงลองหรีตาทเพื่อทำภาพมั่วๆ ซึ่งก็ไม่ว่าตนเองคิดมากเกินไปหรือเปล่า เพราะไอ้คนร้ายเวรทะเลนั้นจะเป็นนักเรียนจริงหรือเปล่านั้นไม่รู้ แต่เด็กคนนี่มาจากโรงเรียนรัฐบาล ดูท่าแล้วคงเรียนเก่งๆ ชัยย่อย หลักฐานก็เห็นๆ กันอยู่ อีกทั้งยังดูไม่มีพิธีใดๆ ส่วนมากก็เล่นโทรศัพท์สลับกับพูดคุ้ยยิ้มแยมกับคนข้างๆ พอหันมาสบตาเขาก็รีบก้มหน้าจุดพร้อมแก้มแดงก่ำ ดูไม่แตกต่างจากเด็กสาวซื่ออายุทั่วไป

จวบจนกระทั่งอีกฝ่ายเดินหอบของรางวัลออกจากซุ้ม ร่างสูงถือโอกาสก้าวร้าวๆ ไปดักขวางหน้า กะว่าจะลองชวนคุ้ยสักสองสามประโยค เด็กนักเรียนดูจะตกใจเล็กน้อย แต่ก็เอียงคอถามทั้งรอยยิ้ม

“มี...ธุระอะไรหรือคะ”

“อยากคุยด้วย”

“อยากคุย? หมายถึงกับฉันหรือคะ” เจ้าของเสียงหวานใสถามกลับ ไบหน่าน่ารักจิ้มลิ้มแหม่มมองแดดเปรี้ยงกลางศีรษะสลับกับคู่สนทนาไปมา อมยิ้มพลางกล่าวด้วยท่าทางชวนให้ละลายเป็นที่สุด

“เข้าไปในร่มกันดีไหมคะ”

เป็นคนถ่อมมาทั้งชีวิต แต่ครั้งนี้กลับถูกเจ้าของดวงตาสีน้ำหมึกคู่นั้นชวนมองจนต้องเกาจุมูกแก้มแก้ม ให้ความรู้สึกเหมือนสบตากับลูกหมาลูกแมว ดูไร้พิษภัยโดยสิ้นเชิง เป็นครั้งแรกที่ตระหนักว่าถูกอาการ ‘ใจอ่อนยวบ’ โจมตีเสียแล้ว

นั่นนะสิ...เขาจะมีธุระอะไรกับเด็กแบบนี้

“พินิล!” ไม่ทันไรมดนี่มูกดาก็ตามมาแก้สถานการณ์ มองพี่ชาย

ตัวเองสลัดกับสาวน้อยไร้เดียงสา ก่อนเอ่ยขอโทษขอโพยเป็นพัลวัน “ตายๆ ขอโทษด้วยนะคะน้องไก่ พอดีพี่ชายพี่เขาจำคนผิวนะ คนแก่ สายตาฝ้าฟางเนอะ แฮะๆ”

“อ้อ ไม่ใช่ไรค่ะ” คนถูกทำให้ตกใจส่ายหน้าในทำนองไม่ถือสา คลีอี้มหวานให้ชายหนุ่มคู่กรณีกว้างกว่าเดิม ช่วงขณะหนึ่งดวงตาสี น้ำหมึกพลันทอประกายเจิดจ้ายิ่งกว่าเดิม ทว่าสุดท้ายก็พยักหน้านิดๆ ก่อนขอตัวจากไป

มณีมุกตรออจนอีกฝ่ายไปไกลพอสมควร จึงเปลี่ยนมายืนเท้าเอว ขวางสายตาที่มองตามแผ่นหลังบอบบางไม่หยุด และเพราะสนิทกัน มาก จึงขัดคอด้วยน้ำเสียงรู้ทัน “แหมๆ เซ็ดน้ำลายได้แล้วพีนิล ปล่อยให้ น้องเขาไปมีอนาคตที่ดีเถอะ”

“โคตรคุ้นเลยอะ เหมือนเคยเจอมาก่อนจริงๆ นะเว้ย”

“โหย ทักสาวว่าหน้าคุ้นเนียนะ มุกโบราณอะ น้องเขาเกิดไม่ทัน หรือ หัดอัปเดตมุกจีบสาวบ้างนะ” หญิงสาวย่นจมูกใส่ ไม่คิดเลยว่า พี่ชายสุดหล่อจะเซยสะบัดขนาดนี้ “หยุดมองได้แล้วพีนิล เตี่ยวน้อง เขากลับ แทนที่มานงานโอเพนเฮาส์แล้วจะได้ความทรงจำดีๆ พี่อยาก ทำให้น้องเขาผวกกลับบ้านหรือ”

มือบางยกขึ้นบิดๆ เบื้องหน้าคู่สนทนา เธอยอมรับว่า ‘น้องไก่’ น่ารักเกินต้าน พวกเพื่อนผู้ชายในคณะอยากจะทำอะไรช่วยตีวงล้อม ให้ตั้งหลายคน หากพี่ชายของเธอจะให้ความสนใจก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ประเด็นสำคัญก็คือน้องยังเป็นแค่เด็กมัธยม อายุมากที่สุดก็คงสิบแปด ทว่าพี่ชายของเธอดันยี่สิบแปดเข้าไปแล้ว คงคนเด็กกว่าขนาดนั้นมัน จะดูไม่งาม

“พี่เป็นตำรวจดี หน้าตาก็ดี ใจก็ดี มีไรน่ากลัววะ”

“ไอ้ความมั่นใจหน้าของพีนิลนี่แหละน่ากลัว ไม่เห็นหรือว่าน้อง เล็กเล็กหมดแล้ว”

“เออ! ไม่มองแล้วก็ได้ไว้ย บ่นมากจริงๆ” เจ้าหน้าที่หนุ่มฉุนก็ก้มหน้าบ่นศีรษะน้องสาวเป็นการสั่งสอนก่อนนึกถึงประเด็นที่ยังไม่ได้สะสางขึ้นมาได้ “รีบๆ ถอดสร้อยข้อมือคืนมา พี่จะไปทำงานต่อ”

“วันนี้พีนิลหยุดไม่ใช่เหรอ” หญิงสาวยิ้มปะหละพลางเข้าไปกอดแขนประจบ พี่ชายคนหล่อมาหาถึงมหาวิทยาลัยทั้งที ขอควงอวดเพื่อนๆ หน่อย “ไหนๆ มาถึงนี่แล้วก็อยู่เลี้ยงข้าวมุกก่อนสิ มุกไม่ได้คุยกับพีนิลจะเป็นเดือนแล้วนะ กับพี่เพชรนี่จำหน้าไม่ได้แล้ว น้องสาวคนนี่คิดถึงพี่ๆ จะแย่”

“ไม่ต้องมาปากหวาน เอาสร้อยมาเร็วๆ พี่จะไปแล้ว”

“พีนิลคนดี พีนิลคนหล่อ พีนิล...”

ชายหนุ่มถูกเขย่าแขนจนมึนหัวไปหมด หารับมือกับผู้ร้ายสามคนพร้อมกันยังไม่เห็น่อยใจเท่ากับรับมือผู้หญิง แต่จะว่าไปที่น้องสาวพูดก็ถูก เขางานยุ่งจนไม่ได้กินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตาคนในครอบครัว มาพักใหญ่แล้ว กับ ‘พุดพิเพทาย’ พี่ชายคนโตยิ่งไม่ต้องพูดถึง ไม่รู้ซุกลูกซุกเมียเอาไว้ต่างจังหวัดหรือเปล่า ปีหนึ่งกลับบ้านนับครั้งได้เลย

“เออๆ เลี้ยงก็เลี้ยง” สุดท้ายก็ตอบรับอย่างเสียไม่ได้ ถือว่าทำหน้าที่แทนคนไกลบ้านไปด้วยในตัว

“เฮ้! มุกอยากกิน...” มณีมุกดาลิงโลด เตรียมรายเมนูที่อยู่ในหัว ยังพูดไม่ทันจบอีกฝ่ายก็ตั้งงบ ‘มหาศาล’ มาตบหน้า

“ไม่เกินสองร้อยห้าสิบบ”

“...”

“ไม่ๆ สองร้อยดีกว่า พี่จะเก็บแบงก์ห้าสิบบไว้ขึ้นทางด่วน”

“...”

“เคนะ?”

“นาน ๆ เจอหน้าทีแต่ขอเลี้ยงข้าวสองร้อยเนี่ยนะ พี่เขา
หยอกแกล้งเรีเปล่า”

“เพราะแกไม่รู้จักพีนิลไง เลยคิดว่าเขาล้อเล่น” มณีมุกดาตบๆ
แบ่งฝุ่นบนแก้ม เผาความมัจฉัยส์ของพี่ชายคนรองให้เพื่อนสนิทฟังด้วย
น้ำเสียงเจือความขำขัน

“นี่ยังดีที่ผ่อนรถหมดแล้ว แกู้ปะว่าก่อนหน้านั้นพี่ฉันใช้เงินแค่
วันละร้อยสี่สิบ กินข้าวกับไข่ต้มก็ได้ ดีหน่อยก็ไข่เจียวหมูสับ เสื้อผ้าก็
ใส่ตัวเท่านั้นแหละ ชักจนเปื่อย แม่แอบเอาไปทำผ้าชีวหลายผืนแล้ว
เที่ยวไกลสุดคือหน้าปากซอยี่ เรื่องป่าเบญนี่ตัดไปได้เลย สาวที่ไหน
จะมาแล เลยโสดยาวมาจนป่านี่ไง”

ความจริงบ้านของเธอจัดอยู่ในกลุ่มชนชั้นกลาง คุณพ่อเคยอยู่
ในแวดวงตำรวจ ยศก่อนเกษียณเป็นถึงพลตำรวจโท ปัจจุบันก็ยังมิดน
นับหน้าถือตาไม่น้อย คุณแม่เป็นอาจารย์ระดับเชี่ยวชาญ ถึงจะ
เกษียณก่อนกำหนดเพื่อมาดูแลคุณพ่อ แต่ก็มีธุรกิจส่วนตัวเล็กๆ หลาย
อย่าง ส่วนพี่ชายคนโตไม่มีอะไรให้ต้องเป็นห่วง อาชีพหมอมเงินเดือน
สูงกว่าตำรวจตั้งไม่รู้กี่เท่า ดังนั้นพีนิลของเธอไม่เห็นจำเป็นต้องทำตัว
อึดคัดขนาดนั้น อยากรีเสียที่บ้านก็พร้อมสนับสนุนอยู่แล้ว

“ในสายตาผู้หญิง...ฉันว่านิสัยอย่างพีนิลก็เป็นผู้ชายที่พึ่งพาได้
อย่างน้อยก็ดีกว่าเอาเงินไปกินเที่ยวจนไม่เหลือไว้สร้างอนาคตนะ”
มะเหมี่ยวช่วยแก้ต่าง ยิ่งพูดแก้มทั้งสองข้างก็ยิ่งขึ้นสีชมพู

“ทำไม สนใจเหรอ งั้นก็ไปกินข้าวกับฉันสิ เพื่อพีนิลจะเพิ่มงบ
ให้เป็นห้าร้อย ฮ่าๆ” ผู้พูดกระหยิ่มยิ้มย่อง เธอไม่ใช่คนหวงพี่ชาย
อายุอานามขนาดนั้นสมควรจะมีแฟนเป็นตัวเป็นตนได้แล้ว

“ไ้อ้บ้า! ฉันไม่คุยกับแกแล้ว รีบตามออกไปละ ฉันจะไปวน
เพื่อนคนอื่นให้มาเฝ้าคุ้มครอง”

“แล้วสรุปไปปะ”

“ยังจะถามอีก! แต่งหน้าขนาดนี้คงไม่ไปมั้ง” คนถูกแซวกระทืบเท้าเร่าๆ วิ่งออกจากห้องน้ำโดยมีเสียงหัวเราะไล่หลัง

มณีมุกด้าฮัมเพลง เติมลิกปกลอสเปลี่ยนสีโดยไม่รีบร้อน ก่อนส่องกระจกเช็คความเรียบร้อยโดยรวมเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าพื้นที่ของเธอลดความดิบลงบ้าง ต่อให้เดือนมหาวิทยาลัยมาเองก็ยังคงซิดซ้าย ส่วนมะเหมี่ยวก็เคยลงประกวดดาวคณะ จัดว่าเป็นคนสวยน่ารักคนหนึ่ง เพราะฉะนั้น ‘ว่าที่ควีน’ อย่างเธอจะน้อยหน้าไม่ได้

เรียบริ้อย!

แก๊กรัก!

หญิงสาวได้ยินเสียงเปิดประตูจากห้องฝั่งริมสุด พลันเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ เธอกับมะเหมี่ยวอยู่ในนี้เป็นลิบนาที่กลับไม่รู้ตัวว่ามีคนนอกอยู่ด้วย อีกฝ่ายก็นะ...ทำธุระส่วนตัวได้เงียบเหลือเกิน คงพึ่งพวกเธอเมาทักกันเพลินละสิทำ เธอส่ายหน้าเบาๆ พลังคว้าจับที่ลูกบิดประตู รีบไปดีกว่า ก่อนที่จะโดนคนรอบบ่นไปมากกว่านี้

ทว่ายังไม่ทันออกแรง...ภาพเบื้องหน้าก็ดับมีดลง

ฉนิลกาพดูเวลาเป็นรอบที่สิบ ถอนหายใจเป็นรอบที่ร้อย

ลอบบ่นคนที่บอกว่าจะไปเข้าห้องน้ำสักเดี๋ยว เขาเองก็ไม่รู้ว่าโลกของผู้ชายกับผู้หญิงหมุนด้วยความเร็วต่างกันหรืออย่างไร ผ่านไปเกือบยี่สิบนาทีแล้วถึงยังไม่เห็นวีแวง

“พวกแกๆ ไปช่วยฉฉนหน่อย มะเหมี่ยวโทร. บอกว่ามุกเป็นลมอยู่ในห้องน้ำ!”

“เฮ้ย! ถึกๆ อย่างไ้มุกเนี่ยนะเป็นลม!!”

ชายหนุ่มลุกพรวดทันทีที่ได้ยินบทสนทนาดังกล่าว ก้าวร้าวๆ ไปหาผู้พูดด้วยสีหน้าตึงเครียด “นำทางไป!”

สองนักศึกษาและหนึ่งผู้ใหญ่วิ่งหน้าตั้งมายังสถานที่เกิดเหตุ

วินาทีนั้นไม่มีใครสนใจเรื่องมารยาทพื้นฐาน ทันทีที่มาถึงก็เปิดประตู
พรวดเข้าไปในห้องน้ำหญิงทันที

ปัง!

“ไอ้มุก!” เสียงทุ้มตะโกนกร้าว ทำเอาคนที่ทำอะไรไม่ถูกอยู่แล้ว
ขวัญเสียยิ่งขึ้นไปอีก

“มะ...มะเหมียวเข้ามาก็เห็นมุกเป็นลมแล้ว”

“ชอบใจมาก เดี่ยวพี่ดูแลเอง”

เห็นน้องสาวนอนสลบไม่ได้สติตรงหน้า จะบอกว่าไม่ตกใจก็คง
เป็นไปได้ ทว่าด้วยวิญญูติและประสบการณ์ทำให้ชนิดกาพย์ยังคง
รักษาความสุ่มได้อย่างไม่ยากเย็น ชายหนุ่มเข้าไปตรวจคร่าวๆ พลิก
ดูหลังศีรษะและส่วนอื่นๆ ของร่างกายว่าได้รับบาดเจ็บหรือไม่ โชคดี
ที่ไม่ถึงกับเลือดตกยางออก จึงอุ้มร่างหมดสติออกไปข้างนอก

“ใครรู้บ้างว่าห้องพยาบาลอยู่ไหน นำทางพี่ที”

“มะเหมียวรู้ค่ะ ตามมาทางนี้”

คนทั้งหมดมาถึงที่หมายภายในเวลาไม่นาน ปล่อยให้อาจารย์
ประจำห้องพยาบาลทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น ผ่านไปไม่ถึงสิบนาที
มณีมุกตากก็ฟื้นขึ้นมาพร้อมอาการมึนๆ และหลังจากได้ฟังเรื่องราวที่
เกิดขึ้นก็ได้แต่เกาศีรษะด้วยความงงงวย

“แปลกจริง ตั้งแต่เกิดมามากไม่เคยเป็นลมเลยนะพี่นิล มุกจำได้
ว่าอยู่ๆ ภาพมันก็มีดไปเลย”

“ก็นี่เิงครั้งแรก จะได้จำเอาไว้เป็นประสบการณ์ โชคดีแค่ไหน
ไม่หัวฟาดพื้น ไม่งั้นไม่จบแค่ที่ห้องพยาบาลแน่” เจ้าของร่างสูงยื่น
กอดอก สีหน้าจริงจังเสียจนคนที่นอนอยู่เริ่มวิตกกังวล

“พี่นิลอย่าขู่ได้ปะ ถ้าเลือกได้ใครจะอยากเป็นลมเป็นแล้ง คน
เขาก็อยากสุขภาพดีด้วยกันทั้งนั้นแหละ”

“เอาน่าๆ เกออย่าเถียงพี่นิลเลย พี่เขาก็แค่เป็นห่วง ตอนที่แกยัง

“ไม่พินพี่เขาไม่ได้นั่งเลยนะ” มะเหมี่ยวออกโรงกู่สถานการณ์ ลูบแขนเพื่อนเป็นเชิงปลอบใจ ทว่าลึกๆ ก็ยังเสียดายที่มือเพียงล้มไม่เป็นท่า จึงใช้โอกาสนี้ทำคะแนนในใจพี่ชายเพื่อน “ว่าแต่แกยังเจ็บตรงไหนอยู่ รีบเล่า บอกได้นะ เผื่อเป็นอะไรจะได้รักษาแต่เนิ่นๆ”

“ใครใช้ให้พินิลทำหน้าน่ากลัวล่ะ อีกอย่างตอนนั้นก็มีคนอยู่ในห้องนำกับฉัน ต่อให้ล้มหัวฟาดจริงเดี๋ยวเขาก็โทร. เรียกรถพยาบาลเองแหละ นี่เขาก็ตามคนมาช่วยไม่ใช่หรอ” มีหรือที่มณีมุกดาจะยอมลดราวาศอก อุดคึดถึงพี่ชายคนโตไม่ได้ พี่เพชรทั้งอ่อนโยนและใจดี ประคบประหงมเธอราวกับไข่มุกในอุ้งมือ ต่างจากพินิลที่หาความละเอียดอ่อนอะไรไม่ได้ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมอยู่เป็นโสดมาจนปานนี้

“ตอนฉันเข้าไปตามฉันเห็นแกอยู่คนเดียวนะ ฉันเป็นคนเจอแกคนแรก”

“บ้า คนนั้นเดินตามหลังฉันเลยนะ จะไม่เห็นคนเป็นลมได้ไง”

ชนิดลกาพชมวดคิ้วกับบทสนทนาดังกล่าว นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนพลันหลุบมองข้อมือห้องสาวโดยไม่มีเหตุผล สิ่งที่ปรากฏสู่สายตาทำเอาหัวใจกระตุกดูบ

สร้อยข้อมือถูกแทนที่ด้วยริบบิ้นสีขาว...

ริบบิ้นขนาดเท่ากันกับ... รอยที่เคยประทับอยู่บนคอของเขา

“มุก... จำหน้าคนที่เจอในห้องน้ำได้รีบล่า”

มณีมุกดานิ่งคิด ก่อนสั่นศีรษะปฏิเสธ “มุกไม่เห็นหน้าอะ แต่รู้ว่ามีคนอยู่เพราะได้ยินเสียง เขาเดินมาข้างหลังมุกเลยนะ ว่าแต่พินิลถามทำไมหรอ”

“เขาเห็นมุกเป็นลมแต่ไม่ช่วย พี่ไม่โอเคเลย” ในฐานะพี่ชายจึงเลือกที่จะโกหกสีขาว ไม่อยากดึงคนในครอบครัวมาเกี่ยว เขาคิดว่าคนร้ายแค่ต้องการของคืน ไม่อย่างนั้นห้องสาวของเขาคง...

นี่ถึงตรงนี้ก็แค่กัดฟันกรอด ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าตัวเองจะถูกจับตามอง ถึงขั้นชักนำศัตรูมาหาคนในครอบครัว หลังจากนั้นจะทำอะไร เขาต้องระวังมากกว่าเดิม จะให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำสองไม่ได้

“ช่างเถอะค่ะ เขาอาจจะตกใจจนทำอะไรไม่ถูกก็ได้ ฟีนิลไม่ต้องไปแจ้งจับเขานะ ไม่งั้นมุกฟ้องพ่อจริงด้วย” มณีมุกดาโบกไม้โบกมือไม่ถือสา ไม่ใช่ทุกคนที่อยากเป็นฮีโร่ แค่อะไรไม่เป็นอะไรมากก็ถือว่าโชคดีแล้ว

“พี่เอาของมาแล้วนะ ใส่ใ้ฉันแทนไปก่อน ไว้เดี๋ยวพี่ซื้อเส้นไหมให้”

“เอ๊ะ!” หญิงสาวยกข้อมือขึ้นมาดู ถึงตอนนี้ค่อยรู้ว่าถูกปลดทรัพย์ไปเรียบร้อยแล้ว พลันอยากจะบ่นพี่ชายใจร้ายที่ไม่รู้จักรับขวัญน้อง แต่พอเงยหน้าขึ้นคุณุภกรณีก็นหายตัวไปแล้ว

“ฟีนิลบ้า!”